

ΚΥΡΙΑΚΗ

«Ἐγενόμην ἐν
Πνεύματι ἐν τῇ
Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ
ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου
μεγάλην ὡς σάλπιγγος»
(Ἀπ. 1,10)

Φ 22
ΧΕΙΜΩΝΑΣ 2019-20

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΤΟΥ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ.....	3
Χριστούγεννα σημαίνει Θεάνθρωπος.....	4
Κόντρα στό ρεύμα.....	5
Ζητεῖται ἀπάντηση.....	6
Ἡ κατήχηση τοῦ λαοῦ μας εἶναι ἀναγκαιοτάτη σήμερα.....	8
Περί τῶν δύο θελήσεων καί τῆς προαιρέσεως.....	9
Οἱ πέτρες τοῦ Θεοῦ.....	12
«Πῶς θά καταλάβω ἐάν ἔχω λύπη;».....	13
Τί «δὲν εἴμαστε».....	14
«Πάτερ...συγγνώμη...».....	15
Ἀγιότητα εἶναι.....	17
Χρυσό τό ἡλιοβασίλεμα τήν ὄψη μας πυρώνει.....	19
Περί γάμου.....	20
Ὅταν ἔχετε χρόνο.....	21
Μιά ὑπέροχη Χριστουγεννιάτικη ἱστορία.....	22
Ἀπό τήν πέννα τῶν ἀναγνωστῶν μας.....	26
Ἀπόψεις - Σχόλια στήν Ἐπικαιρότητα.....	28
Γεγονότα καί δράσεις τοῦ Συλλόγου ...	30

«Θεὸς ὢν εἰρήνης, Πατὴρ οἰκτιρμῶν, τῆς μεγάλης βουλῆς σου τὸν ἄγγελον, εἰρήνην παρεχόμενον ἀπέστειλαν ἡμῖν...»

Κανὼν Χριστουγέννων, Ὡδὴ ε΄

«Χρόνια πολλὰ καὶ εὐλογημένα»

Καλὴ χρονιά, γόνιμη καὶ καρποφόρα πνευματικὰ καὶ ἱεραποστολικά εὐχεται ἡ «ΚΥΡΙΑΚΗ» σὲ ὅλον τον κόσμον, στοὺς σπορείς τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, στὰ μέλη τῆς, φίλους, ἐθελοντές, δωρητές, συνεργάτες καὶ ἀναγνώστες τοῦ περιοδικοῦ τῆς.

Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ

Ἁγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου

Ὁ αἰώνιος καὶ παντοδύναμος Θεὸς
δὲν ξέχασε τὸ πλάσμα του, ἐσένα.
Ἔκανε τὸ πᾶν, γιὰ νὰ σὲ σώσει.
προσπάθησε νὰ σὲ ξυπνήσει ἀπὸ τὸ λήθαργο
τῆς πλανερῆς αὐτάρκειας μὲ χίλιους τρόπους.
Ἔστειλε δικαίους καὶ προφήτες, σοῦ ἔδωσε νόμο,
ἐμφάνισε σημεῖα σὲ οὐρανὸ καὶ γῆ.
Ὡστόσο, τὸ κακὸ εἶχε προχωρήσει.
Χρειαζόσουν ἄλλο φάρμακο, ἰσχυρότερο.
Τότε κι Αὐτός, ὁ ἴδιος ὁ προαιώνιος Θεὸς Λόγος,
ὁ δημιουργὸς σου, ἀφοῦ ἄλλη λύση δὲν ὑπῆρχε,
γίνεται γιὰ χάρη σου ἄνθρωπος
καὶ γιὰ χάρη σου γεννιέται ἀδύναμο βρέφος,
καὶ γιὰ σένα καὶ μόνο, ἐνῶ εἶναι πάμπλουτος, πτωχεύει, ἀδειάζει...
Ὡστε ἐσύ νὰ πλουτίσεις τὴ φύση σου μὲ τὴ θεότητά Του,
κι ἔτσι νὰ ἐπανέλθεις στὴν ἀρχαία ἐκείνη ὁμορφιά...
Αὐτὸ λέγεται τέλεια κι ἀκατάσχετη ἀγάπη.
Ἀληθινὰ δὲν ξέρω πὼς ἀλλιῶς νὰ τὸ ἐκφράσω.
Καὶ ὁ Θεὸς δὲν ἀποφάσισε
νὰ σὲ γλυτώσει σὰν βασιλιάς τὸν δούλο του,
μὰ σὰν ὁ ἀδελφὸς τὸν ἀδελφό.
Δὲν εἶσαι ζῶο νὰ σοῦ βάλει χαλινάρι.
Ἐλεύθερο σὲ θέλει γιὰ δικό Του.
Νὰ τ' ἀψηφήσεις ὅλα καὶ νὰ τοῦ πεῖς μ' ἀπόφαση παλληκαρίσια
κι ἀγύριστη: «Ἴδου ἐγώ, Κύριε...»
...καὶ νὰ γυρίσεις στὸ σπίτι τοῦ Πατέρα σου ποὺ ἄφησες.
Πρῶτο κι αἰώνιο κι ἀπύθμενο,
πού σ' ὅλα δίνει νόημα κι ἀξία, εἶναι ἓνα:
ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ.
Καὶ πόσο ἄραγε εἶσαι ἔτοιμος νὰ τὴ δεχτεῖς;...

Πολλοί άνθρωποι όμιλώντας για τὰ Χριστούγεννα λέγουν ότι είναι μία εύκαιρία νὰ δοῦμε τις ανάγκες τοῦ συνανθρώπου μας, νὰ σκύψουμε στις πληγές τοῦ διπλανοῦ μας καὶ νὰ τὸν βοηθήσουμε, μιὰς καὶ «οἱ ἡμέρες τὸ ἀπαιτοῦν».

Χριστούγεννα ὅμως δὲν σημαίνει: ἄσκηση ἐλεημοσύνης. Χριστούγεννα δὲν σημαίνει παρηγοριὰ στοὺς πονεμένους καὶ φτωχοὺς.

Χριστούγεννα σημαίνει: Γέννηση τοῦ Χριστοῦ!

Ἄλλη μία φορά δυστυχῶς ὁ σκοτισμένος λογισμὸς τῶν ἀνθρώπων ἔχει μετατρέψει μία σωτηριώδη ἐορτὴ σὲ μία ἀπλή εύκαιρία ἐλεημοσύνης.

Οἱ ἄνθρωποι λοιπόν, οἱ ὁποῖοι τις πιὸ πολλές φορές ἔχουν ξεχάσει καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ ἔτους τοὺς συνανθρώπους τους, σὰν νὰ ξυπνοῦν ἀπὸ τὸν λήθαργο τῆς ἀναισθησίας τους καὶ μέσα στὸν συναισθηματικὸ βερμπαλισμὸ τῶν ἐορτῶν προσπαθοῦν νὰ ἀναπληρώσουν τὸ χαμένο ἔδαφος τῆς ἀδιαφορίας τους. Γιὰ νὰ νιώσουν «τὸ πνεῦμα τῶν Χριστουγέννων - ὅπως οἱ ἴδιοι ὑποστηρίζουν- ἀρκοῦνται σὲ μία φιlanθρωπία, καὶ ἔπειτα ξαναχώνονται μέσα στὴν ματαιόδοξη βιοτὴ τους.

Ἄνθρωποι τῆς τηλεόρασης, τραγουδιστές, ποδοσφαιριστές, ἐπιχειρηματίες καὶ κάθε εἶδος διάττοντες ἀστέρες «συνωστίζονται» γιὰ νὰ ἀποδείξουν

ὅτι ἔχουν φιlanθρωπα συναισθήματα, ὅτι ἐνδιαφέρονται γιὰ τοὺς φτωχοὺς καὶ τοὺς ἀρρώστους, γιὰ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ κοιμοῦνται χωρὶς θέρμανση, γιὰ τὰ παιδάκια ποὺ διαβάζουν δίπλα στὴν ξυλόσομπα

κάτω ἀπὸ τὸ φῶς ἐνὸς κεραιοῦ. Καὶ δώσ' του οἱ ἔπαινοι, καὶ δώσ' του ἡ προβολή, οἱ φωτογραφίες, οἱ συνεντεύξεις... καὶ ὅλα αὐτά... ἀπὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τοὺς συνανθρώπους, διότι «οἱ ἡμέρες τὸ ἀπαιτοῦν...».

Βεβαίως κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ πεῖ ὅτι αὐτὸ ποὺ γίνεται εἶναι κάτι τὸ κακό. Ὅμως τελικὰ μήπως εἶναι ἄλλη μιὰ φιέστα ποὺ χρησιμοποιεῖ γιὰ λόγους προβολῆς καὶ διαφήμισης τὸν πόνο καὶ τὴν δυστυχία κάποιων; Μήπως τελικὰ ὅλα αὐτὰ ποὺ γίνονται αὐτὲς τις ὄντως ἱερὲς ἡμέρες εἶναι μία μεγάλη ὑποκρισία; Μήπως τελικὰ ἡ ματαιοδοξία (ἂν καὶ Χριστούγεννα) θὰ μασκαρευτεῖ σὲ ἐκδηλώσεις φιlanθρωπίας;

Διότι ἀκόμα κι ἂν ὅλα αὐτὰ γίνονται γνήσια καὶ μακριὰ ἀπὸ ψεύτικους συναισθηματισμούς, τελικὰ... δὲν ἀρκοῦν.

Γ' αὐτὸ καὶ ἡ Ἐκκλησία, δὲν περιμένει αὐτὲς τις ἡμέρες γιὰ νὰ σκύψει πάνω στὰ προβλήματα τοῦ λαοῦ. Ἡ Ἐκκλησία δὲν περιμένει τις ἐορτὲς τῶν Χριστουγέννων γιὰ νὰ δώσει ἓνα πιάτο φαῖ, γιὰ νὰ πληρώσει τὸ ρεῦμα κάποιας οἰκογένειας, γιὰ νὰ ἀγοράσει πετρέλαιο ἢ ξύλα γιὰ νὰ ζεσταθεῖ κάποιος ἀνήμ-

πορος, για να προμηθεύσει με φάρμακα κάποιους αρρώστους.

Ἡ Ἐκκλησία δὲν περιμένει τίς ἐορτὲς γιὰ νὰ ἐπισκεφθεῖ κάποιους στὸ νοσοκομεῖο ἢ στὴν φυλακὴ. Ἡ Ἐκκλησία δὲν περιμένει ὅπως ἡ ματαιοδοξία τῶν ἀνθρώπων πού περιμένουν τοὺς φωτογράφους γιὰ νὰ δώσουν ἓνα δέμα σὲ κάποιον ἄστεγο. Ἡ Ἐκκλησία ἐργάζεται σιωπηλὰ καὶ συνεχῶς προσφέροντας ἓνα ἀπίστευτο κοινωνικὸ ἔργο ἂν καὶ εἶναι τὸ πάρεργό της.

Ἡ Ἐκκλησία δὲν περιμένει ἐπαίνους. Δὲν περιμένει «εὐχαριστῶ». Γιατί; Διότι ἡ Ἐκκλησία ἔχει ἀγάπη. Καὶ ἡ ἀγάπη «οὐ ζητεῖ τὰ ἑαυτῆς».

Σὲ ἓναν κόσμο ὅπου ἀκόμα καὶ ἡ ἐορτὴ τῶν Χριστουγέννων, ἡ ἐορτὴ τῆς ταπείνωσης καὶ τῆς ἄκρας συγκατάβασης ἔχει ἐμπορευματοποιηθεῖ, ἔρχεται ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ μὲ τὸ στόμα τῶν Θεοφόρων Πατέρων της, μὲ τὸ στόμα τῶν Μαρτύρων καὶ τῶν Ὁσίων της καὶ μᾶς τονίζει: Χριστούγεννα δὲν σημαίνει φωτάκια, στολισμένα δέντρα, ἀγορὲς καὶ παιχνίδια, κάλαντα καὶ χιόνια, γιορτινὰ τραπέζια ἢ ἐπανασύνδεση τῆς οἰκογένειας.

Χριστούγεννα δὲν σημαίνει ἀπλὰ οἱ μάγοι μὲ τὰ δῶρα ἢ τὸ φωτεινὸ ἄστρο ἢ ἡ κρῦα φάτνη. Χριστούγεννα δὲν σημαίνει ὅτι γεννήθηκε κάποιος σπουδαῖος ἄνθρωπος. Ἔχουμε χάσει τὸ νόημα τῶν Χριστουγέννων, ἔχουμε χάσει ἐδῶ καὶ καιρὸ τὸν προσωπικό μας δρόμο πρὸς τὴν τελείωση. Ὅχι, δὲν εἶναι τὰ Χριστούγεννα κάποιος χοντρὸς ἀσπρογέννης μὲ μεγάλη κοιλιὰ!

Χριστούγεννα σημαίνει: ΘΕΑΝΘΡΩΠΙΟΣ.

Π' αὐτὸ χαιρόμαστε καὶ ἐορτάζουμε... ὄχι μόνο αὐτὲς τίς ἡμέρες, ἀλλὰ συνεχῶς... ἐδῶ καὶ 2000 καὶ πλέον χρόνια.

Ὁ Χριστιανὸς ζεῖ συνεχῶς μία ζωὴ προσφορᾶς καὶ θυσίας, ταπείνωσης καὶ φιλανθρωπίας... δὲν περιμένει τὸ τέλος ἐκάστου ἔτους γιὰ νὰ θυμηθεῖ ὅτι εἶναι ἄνθρωπος.

Ὁ Χριστιανὸς εἶναι ὁ ὄντως Ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος πλέον ἔχει τὴν δυνατότητα νὰ γίνεῖ καὶ κατὰ χάριν θεάνθρωπος. Διότι ὁ Θεὸς μας εἶναι Θεάνθρωπος... ἄραγε τὸ ἔχουμε καταλάβει;

Κόντρα στὸ ρεῦμα

Τὸ μεγαλύτερο μαρτύριο τοῦ Ντοστογιέφσκι στὴν ἐξορία τῆς Σιβηρίας, ἦταν ὁ πόνος πού ἔνιωθε νὰ μένει μόνος ἀνάμεσα σὲ διακόσιους πενήντα τόσους συντρόφους, κλέφτες, φονιάδες... Μοναξιά δὲν εἶναι ἡ θεληματικὴ μόνωση, ἡ ἀπομόνωση ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Μοναξιά εἶναι τὸ νὰ ζεῖς μ' ἀνθρώπους πού σκέφτονται διαφορετικὰ, ἀντίθετα ἀπὸ σένα. Εἶναι σὲ τελευταία ἀνάλυση, ὁ πόλεμος τῶν ἰδεῶν. Νὰ πιστεῦεις στὸ φῶς, ἐνῶ ὅλοι οἱ ἄλλοι ἀγαποῦν τὸ σκοτάδι. Ἀκόμα πιὸ πολὺ νὰ πολεμᾶνε τίς ἰδέες σου. Καὶ δὲν πρόκειται γιὰ ἰδέες, προσωπικὲς, πλανεμένες, ψεύτικες, ἀλλὰ γιὰ θεῖες ἀλήθειες, μοναδικὲς καὶ αἰώνιες.

Ζητείται ἀπάντηση

Ύρισε καὶ κοίταξε παντοῦ. Ἡ ἥσυχη χειμωνιάτικη νύχτα, πού ἄλλοτε ἔδινε στὴν Πόλη τοῦ Κωνσταντίνου ἕναν ξεχωριστὸ τόνο γαλήνης, δὲν ἦταν πιά ἐκεῖ. Εἶχε πάρει τὴ θέση της ὁ θόρυβος, τὰ ἀχαλίνωτα ἐκκωφαντικὰ τραγούδια στοὺς δρόμους, τὰ γέλια πὸν προκαλοῦσε ἄσωστα τὸ κρασί. Στὴν ἀγορά, στὸν ἵπποδρομο, στὰ ἀνάκτορα ἀκόμη, οἱ φουντωμένοι δαυλοὶ διέλυαν τὸ σκοτάδι· ἔκαναν τὴ νύχτα μέρα. Καὶ μπορούσε νὰ διακρίνει κανεὶς τὰ πρόσωπα πὸν χαχάνιζαν νὰ ἀντανακλοῦν σχεδὸν τρομακτικὰ τὸ φῶς.

Γιόρταζαν, λέει, τὰ Θεοφάνεια, δηλαδὴ τὰ Χριστούγεννα.

Μὲ κοφτὸ ἀργὸ βῆμα ἀνέβηκε στὸν ἄμβωνα. Ὁ ναὸς ἦταν γεμάτος χριστιανούς, πὸν περίμεναν μὲ ἀγωνία νὰ τὸν ἀκούσουν. Πῶς νὰ ξεχάσουν; Πρὶν μόλις λίγες ἡμέρες στὸν ἴδιο αὐτὸ χωρὸ λειτουργοῦσε ἕνας ἀρειανὸς «ἐπίσκοπος». Ἄπλωνε τὰ χέρια του στὸ θυσιαστήριο τοῦ Θεοῦ ἕνας ἄνθρωπος πὸν εἶχε ἀρνηθεῖ τὸν Θεό! Ἡ Πόλη ὀλόκληρη ἦταν στὰ χέρια τῶν ὀπαδῶν τοῦ Ἀρείου! Οἱ λίγοι Ὀρθόδοξοι, κυνηγημένοι, καταδιωγμένοι συνωστίζονταν στὸν ναῖσκο τῆς Ἁγίας Ἀναστασίας. Ἐκεῖ τοὺς στήριζε στὴν ὀρθόδοξη πίστη ὁ ἴδιος

αὐτός, πὸν τώρα τὸν εἶχαν μπροστά τους ἐπίσκοπο· ὁ Γρηγόριος. Μὲ τοὺς δικούς του ἀγῶνες, τοὺς σφυρηλατημένους στὸ ἀμόνι τῆς χάριτος τοῦ Χριστοῦ, σιγὰ-σιγὰ ἄλλαξαν τὰ πράγματα. Ἦρθαν καλύτερες ἡμέρες γιὰ τοὺς πιστοὺς τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Οἱ «βάρβαροι» ἔφυγαν.

Ἔφυγαν ὅμως στ' ἀλήθεια;...

Ἄνοιξε τὸ στόμα του νὰ μιλήσει στὶς ψυχὲς πὸν κρέμονταν ἀπὸ τὰ χεῖλη του γιὰ μιὰ καινούργια αἴρεση. Γιὰ μιὰ γάγγραινα

πὸν ὑποῦλα πιά λυμαινόταν τὴν Ἐκκλησία. Ἦταν ὁ κίβδηλος Χριστιανισμὸς, πὸν σήκωνε τώρα μὲ ἰταμότητα τὸ κεφάλι του. Ὁ Χριστιανισμὸς πὸν ἔφερνε μέσα του ἦθη καὶ παραδόσεις εἰδωλολατρικὲς, πὸν ἀναμίγνυε τὴν καθαρὴ πίστη στὸν τριαδικὸ Θεὸ μὲ τὴ βρωμιὰ τῆς ξέπνοης, ἀπὸ καιρὸ, ἐθνικῆς θρησκείας.

Εἶχε χρέος νὰ τὸ κάνει· νὰ προφυλάξει τὸν ζωντανὸ θησαυρὸ πὸν ὁ Θεὸς τοῦ ἐμπιστεύθηκε. Κι ἄς ἦταν Θεοφάνεια. Κι ἄς μὴν ἦταν εὐχάριστο στοὺς πολλοὺς ν' ἀκοῦν γιὰ πράγματα δυσάρεστα, νὰ ὠθοῦνται σὲ ἀγῶνα τὶς μέρες αὐτὲς τὶς ἡμέρες.

«Νὰ μὴ στήσουμε χορούς, ἀδελφοί, οὔτε νὰ στολίσουμε τὶς πλατεῖες... Νὰ μὴν ἐπιδοθοῦμε στὶς ἀπολαύσεις

Εὐάγγελος Δάκας

τῆς γεύσης, οὔτε νὰ ψάξουμε γιὰ τὰ καλύτερα φορέματα, γιὰ τὴ λάμψη τῶν διαμαντιῶν καὶ τοῦ χρυσοῦ, γιὰ τὰ βαψίματα ποὺ ἀλλοιώνουν τὸ πρόσωπο, τὴ θεία εἰκόνα... Νὰ μὴν παραδοθοῦμε στὰ μεθύσια καὶ στὰ ἄσωτα γλέντια ποὺ πᾶνε μαζί μὲ τὴν ἀσέλγεια... Νὰ μὴν προσπαθοῦμε νὰ ξεπεράσουμε ὁ ἓνας τὸν ἄλλον στὴ χλιδή... Νὰ μὴ γεμίσουμε τὴ γῆ καὶ τὴ θάλασσα μ' αὐτὴν τὴν πολύτιμη γιὰ μᾶς ἀκαθαροσύνη ! ...

Ὅλα αὐτὰ τὰ κάνουν οἱ εἰδωλόλατρες. Αὐτοὶ ἔχουν θεοὺς ποὺ χαίρονται μὲ τίς μυρωδιὲς τῶν κρεάτων καὶ τοὺς λατρεύουν μὲ τὸν ἡδονισμὸ τῆς κοιλιᾶς. Πονηροὶ καθὼς εἶναι ἔφτιαξαν καὶ προσκυνοῦν πονηροὺς θεοὺς...

Ἀλλὰ ἡ δική μας τροφή νὰ εἶναι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ... Νὰ ταξιδέψουμε μαζί μὲ τὸν ἀστέρα, νὰ προσφέρουμε στὸν Κύριό μας δῶρα μαζί μὲ τοὺς μάγους. Νὰ τὸν δοξάσουμε καὶ νὰ τὸν ὑμνήσουμε μαζί μὲ τοὺς βοσκούς καὶ τοὺς ἀγγέλους... Κι ἂν εἶναι νὰ φύγουμε μαζί Του στὴν Αἴγυπτο, ἄς φύγουμε. Ὡραῖο πράγμα νὰ διωκόμαστε μαζί μὲ τὸν Χριστό!... Νὰ τὸν ἀκολουθήσουμε ὕστερα σ' ὅλα τὰ στάδια τῆς ζωῆς Του... Νὰ σιωπήσουμε μαζί Του μπροστὰ στὸν Ἡρώδη. Νὰ δεχτοῦμε τὸ φραγγέλιο, τὴ χολή, τὸ ὄξος, τὰ ραπίσματα, τοὺς κολαφισμούς, τὸ ἀκάνθινο στεφάνι τοῦ δύσκολου δρόμου ποὺ βαδίζει στὴ ζωὴ του ὁποῖος ἀγαπᾷ τὸν Θεό, τὸ πορφυρὸ ροῦχο, τὸ καλάμι, τὴ γελοιοποίηση ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἐμπαίζουν τὴν ἀλήθεια... καὶ τέλος τὴ σταύρωση καὶ τὴν ταφὴ μαζί Του,

γιὰ νὰ συναναστηθοῦμε καὶ νὰ συμβασιλεύσουμε μαζί Του!...». (Ἀγ. Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου «Εἰς τὰ Θεοφάνεια, εἶπουν γενέθλια τοῦ Σωτῆρος», Λόγος 38ος, PG 36,312-333).

Τὸν ἄκουγες κι ἔλεγες πὼς δὲν μιλοῦσε τὸ στόμα τοῦ Γρηγορίου. Μιλοῦσαν οἱ πληγὲς ποὺ δέχτηκε στὸ κορμί του ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς του, τοὺς ἐχθρούς τοῦ Κυρίου του. Μιλοῦσε ἡ καρδιά του ἢ ματωμένη ἀπὸ τοὺς διωγμοὺς ποὺ δέχτηκε γιὰ τὸ ὄνομά Του. Δὲν ἦταν κούφια λόγια αὐτά, ξερὲς ἠθικολογίες. Ἦταν πρὶν ἀπ' ὅλα βιωμά του. Ἡ ζωὴ του ὀλόκληρη.

2020 χρόνια μετὰ Χριστόν! Ὁ λόγος αὐτὸς τοῦ ἀγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου ἐκδόθηκε ἀπὸ μεγάλους ἐκδοτικούς οἴκους στὴν Ἑλλάδα καὶ στὸ ἐξωτερικό. Διαβάστηκε καὶ μελετήθηκε ἀπὸ ἐπιστήμονες. Δόθηκαν περισπούδαστες ἀπαντήσεις σὲ ποικίλα ἐρωτήματα τοῦ τύπου: «πότε ἐκφωνήθηκε;», «ποῦ ἐκφωνήθηκε;» κ.τ.ῶ.

Ἐνα μόνον ἐρώτημα παραμένει ἀναπάντητο, γιὰ νὰ θρυμματίσει τὴν ἔνοχη ἐπανάπαυσή μας: Ἐραγε ἔπιασαν τόπο τὰ λόγια ἐκεῖνα τοῦ ἀγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου; Ἐραγε σήμερα γιορτάζουμε τὰ Χριστούγεννα μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ ἀγίου πατρὸς ἢ μήπως ἀντηχοῦμε ἀκόμη τοὺς πανηγυριστὲς ἐκείνης τῆς παλιᾶς διεφθαρμένης ἐποχῆς;

Τὴν ἀπάντηση ἄς τὴν ἀναζητήσει ὁ καθένας γιὰ τὸν ἑαυτό του μὲ τιμιότητα καὶ εἰλικρίνεια.

Ἡ κατήχηση τοῦ λαοῦ μας εἶναι ἀναγκαιοτάτη σήμερα

Ἡ κατήχηση εἶναι ἀναγκαιοτάτη. Γι' αὐτό, ἅμα τὸ συνειδητοποιήσουμε ὅτι πρέπει νὰ ἀποκτήσουμε τὴν γνώση τοῦ περιε-
στεῶς μας, τότε *π. Ἀθανασίου Μυτιληναίου* χομένου τῆς πί-
θὰ τρέχουμε, ὄχι *Μυτιληναίου* ἀναμφισβητήτως
καὶ ἐφηβικά μας χρόνια νὰ συμπληρώνουμε τὴν γνώση μας
τὴν πνευματική, τὴν θεολογική, τὴν χριστιανική, ἀλλὰ σ'
ὀλόκληρη τὴν ζωὴ μας.

Οἱ μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ μέχρι ποῦ πέθαναν, ἐλέγονταν μαθηταί· ποῦ σημαίνει ὅτι εἶχαν πνεῦμα μαθητείας· καὶ ἐμεῖς μέχρι νὰ πεθάνουμε πρέπει νὰ ἔχουμε πνεῦμα μαθητείας. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο, μὴ θεωρήσετε ὅτι εἶναι κάτι τὸ ἔκτακτο, τὸ προαιρετικό, ἀλλὰ κάτι τὸ ἀναγκαιοτάτο καὶ ἐπιβεβλημένον, ἂν βεβαίως «ἐννοεῖται» θέλουμε νὰ λεγόμεστε χριστιανοί· ἂν θέλετε, ὅλα τα κακὰ ποῦ ἔχουν συσσωρευθεῖ στὴν ζωὴ μας, εἶναι ἀκριβῶς ἐπειδὴ λείπει ἡ κατήχηση. Ὁ πιὸ πολὺς λαὸς μας σὲ μιὰ συντριπτικὴ πλειοψηφία, εἶναι ἀπληροφόρητος στὰ θέματα τῆς πίστεως· εἶναι ἀκατήχητος, καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ μεγάλη συμφορά».

Περὶ τῶν δύο θελήσεων καὶ τῆς προαιρέσεως

Ἐἶναι πολυπόθητη καὶ χαρᾶς αἰτία ἡ μνήμη τῶν Ἁγίων καὶ ἐλπίδα γιὰ τὴ σωτηρία μας.

«Τιμητέον τοὺς Ἁγίους ὡς φίλους Χριστοῦ, ὡς τέκνα καὶ κληρονόμους Θεοῦ», μᾶς προτρέπει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός.

Τό θεῖο φῶς, τό φῶς τοῦ Χριστοῦ, ἀντανακλάται στά ἱερά πρόσωπά τους καὶ γίνονται φωτοφόροι ὁδηγοὶ καὶ ἀνοίγουν τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μας πρὸς τὴν αἰώνια πραγματικότητα· μᾶς προτρέπουν καὶ μᾶς προσκαλοῦν νά συμπορευθοῦμε στὴ σωτηρία, εὐλογημένη, ἀνηφορική καὶ ἐλπιδοφόρο πορεία πρὸς τὴν θέωση καὶ τὸν ἁγιασμό.

Ἐκαθάρισαν τό σῶμα ἀπὸ κάθε μολυσμό καὶ ρύπο, ἀπὸ κάθε χοϊκὴ συνάφεια, ἔγιναν τὰ ἔμψυχα τοῦ Θεοῦ σκηνώματα, *«ναοὶ τοῦ Θεοῦ καὶ κατοικητήρια τοῦ Θεοῦ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι»* καί, *«ἄνω θρώσκοντες»*, ἀνύψωσαν τὴν ψυχὴ στό *«καθ' ὁμοίωσιν»* καὶ ἀπέδειξαν, ὅτι ἡ ζωὴ μας ἔχει προέλευση τὸν οὐρανὸ καὶ γι' αὐτό, σκοπὸς μας εἶναι, νά *«οὐρανώσωμεν»* τὸν ἑαυτὸ μας, μέ τελικὸ ἔνθεο

προορισμὸ τῆ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν καὶ νά ἀποδείξουμε ἐμπράκτως καὶ ἀπλανῶς, ὅτι *«συγγενεῖς ἁγίων εἴμεθα»*.

Συγγενεῖς λοιπόν, εἴμεθα κι ἐμεῖς ἐνός τέτοιου σύγχρονου φίλου τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου Πατρός ἡμῶν Πορφυρίου τοῦ Κουσοκαλυβίτου.

Αὐτὴ ἡ φωτιζομένη καὶ φωτίζουσα ὑπαρξή, ὁ Οἰκουμενικός καὶ Παγκόσμιος Προσευχητὴς Ἅγιος Προρφύριος, κάποτε μᾶς εἶπε σχετικὰ γιὰ τὴν σημαντικότητα τῶν δύο θελήσεων καὶ τῆς προαιρέσεως τοῦ ἀνθρώπου πρὸς ἐπίτευξη τῆς τελειότητος καὶ τῆς ἀγιότητος του κατὰ τό παράγγελμα τοῦ Κυρίου μας:

Παιδιά μου, ὑπάρχουν δύο θελήσεις πού κατευθύνουν τὴν ζωὴ μας. Ἡ μία εἶναι τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ ἄλλη εἶναι ἡ δική μας.

Ἡ θέληση τοῦ Θεοῦ εἶναι δεδομένη· *«Ὁ Θεὸς θέλει πάντας σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν»* (Τιμ. Α', 2,4). Ἐκείνη πού πρέπει νά ἐξετάζουμε εἶναι ἡ δική μας θέληση· πρὸς τὰ πού στρέφεται, τί θέλει; τί ἀναζητᾷ;

*τῆς Καθηγουμένης
τῆς Ἱερᾶς Μονῆς
τοῦ Ὁσίου Ἐφραίμ
τοῦ Σύρου Κονταριω-
τίσεως Πιερίας
Αἰκατερίνης Μοναχῆς*

Ὁ Θεός ἄφησε ἐλεύθερη τὴν βούλησή μας. Ὁ Θεός, ὡς σοφὸς δημιουργός, δημιούργησε τὸν ἄνθρωπο ἀναμάτητο κατὰ τὴ φύση του καὶ ἐλεύθερο κατὰ τὴ θέληση.

Θέλησή μας εἶναι ἡ ψυχὴ μας, ἡ καρδιά μας. Αὐτὴν ζητάει ὁ Χριστός. Ἄν ἡ θέληση, ἡ προαίρεση δηλαδή, τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἐλεύθερα στραμμένη στὸν Χριστό, τότε, αὐτὸ εἶναι ἀληθινὴ ζωὴ.

Ὅταν ἔλθει ὁ Χριστός μέσα μας, τότε ζοῦμε μόνο τὸ καλὸ. Τὸ κακό, ἡ ἁμαρτία, δὲν μποροῦν καὶ δὲν ἔχουν θέση νὰ μείνουν.

-Ἐρωτήσαμε τὸν Παππούλη μας, τί εἶναι ἡ προαίρεση, τὸ ἀνθρώπινο αὐτεξούσιο, καὶ ποιά ἡ σημασία της στὴ ζωὴ μας.

Καὶ ἐκεῖνος, ὁ θεόσοφος Γέροντας, μᾶς ἀπάντησε μὲ χαρὰ καὶ πατρικὸ ἐνδιαφέρον.

Ἀρχὴ τῆς ἀρετῆς ἢ τῆς ἁμαρτίας, παιδιά μου, εἶναι ἡ προαίρεση τοῦ ἀνθρώπου. Δηλαδή, ἡ ἐλευθερία πού ἔχει ὁ καθένας νὰ ἐπιλέγει καὶ νὰ ἀποφασίζει γιὰ ὅσα σκέπτεται καὶ αἰσθάνεται.

Ὅ,τι σκεπτόμαστε, αὐτὸ καὶ ἐπιθυμοῦμε καὶ ἀπολαμβάνουμε. Ἄν μέσα μας ἐνεργεῖται τὸ κακό, αὐτὸ θὰ ἐξωτερικεύσουμε. Ἄν τὸ καλὸ, αὐτὸ θὰ ἐκφράσουμε. Κανείς δὲν μπορεῖ νὰ ἀλλάξει τὴ θέληση τοῦ ἀνθρώπου καὶ νὰ παραβιάσει τὸ αὐτεξούσιό του. Οὔτε ὁ Θεός ἐξαναγκάζει τὸν ἄνθρωπο γιὰ νὰ τοῦ παρέχει τὴν Χάρη Του· οὔτε ὁ Διάβολος ἐκβιάζει στὸ κακό καὶ στὴν ἁμαρτία, ἄν ὁ ἄνθρωπος δὲν συγκατατεθεῖ ἀπὸ μόνος του, μὲ τὴν δική του προαίρεση.

Ἀπὸ τὴν προαίρεσή μας ἐξαρτᾶται ὁ Παράδεισός μας ἢ ἡ Κόλασή μας.

Ὁ ἄνθρωπος μόνος του ἐτοιμάζει τὴν Κόλασή του ἢ τὸν Παράδεισό του. Ἀπὸ

ἐμᾶς ἐξαρτᾶται, ἂν θὰ ἐνωθοῦμε μὲ τὸν Χριστό γιὰ νὰ φθάσουμε στὴ δική μας προσωπικὴ Πεντηκοστή. Ἀπὸ ἐμᾶς, ἐάν ἡ «Βασιλεία τοῦ Θεοῦ θὰ εἶναι ἐντὸς ἡμῶν», ἢ ἡ Κόλαση. Ἀπὸ ἐμᾶς, ἂν θὰ κατοικεῖ ὁ Χριστός στὴν καρδιά μας ἢ ἡ θλιβερὴ παρουσία τοῦ Ἀντιδίκου Δαίμονα.

«Ὅπου ἐστὶν ὁ θεσαυρός ἡμῶν ἐκεῖ ἔσται καὶ ἡ καρδιά ἡμῶν» (Ματθ. 6,21).

Οἱ ἐπιλογές τοῦ ἀνθρώπου καὶ οἱ ἐπιθυμίες του προσδίδουν τὴν βαρῦτητα καὶ τὴν ποιότητα τῆς ἀξίας του, ὡς Προσώπου.

Ἐάν ἐπιλογή σου εἶναι ὁ Χριστός καὶ ἐπιθυμία σου ἡ καρδιά σου νὰ γίνεῖ κατοικητήριο τοῦ Χριστοῦ, τότε ἀποκαλύπτεται ἡ σημαντικὴ προϋπόθεση προσεγγίσεως πρὸς τὸν Χριστό, ἡ ἐκπλήρωση τῆς πρώτης ἐντολῆς «Ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου...», πού θὰ σέ ὀδηγήσει στὴν ἀγιότητα.

Ὁ Διάβολος δὲν ἔχει ἐξουσία στὸν ἄνθρωπο, ἀφοῦ ὁ Χριστός κατάργησε τὸ κράτος τοῦ Διαβόλου, ἀλλὰ καὶ ἡ δύναμη τοῦ Θεοῦ εἶναι μεγαλύτερη ἀπὸ τὴν δύναμή του.

Ἀποκτᾶ δύναμη, ὅμως, τόση, ἀνάλογα μὲ τὰ δικαιώματα πού τοῦ παραχωρεῖ ὁ κάθε ἄνθρωπος μὲ τὴν ἐλεύθερη βούλησή του, μὲ τὴν προαίρεσή του.

Ὅπως εἶπαμε, **«ὁ Θεός θέλει πάντας σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν» (Τιμ. Α', 2,4)**, ἀλλὰ, ὅταν δὲν ἐπιθυμεῖ ὁ ἄνθρωπος τὴν σωτηρία του, ὁ Θεός δὲν ἐπιβάλλεται νὰ τὸν σώσει μὲ τὴν βία.

Ὁ Θεός ζητεῖ τὸν ἄνθρωπο σὲ συνεργασία. Ἡ ἐνέργεια τῆς Θείας Χάριτος καὶ τὸ αὐτεξούσιο τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ἐλεύθερη δηλαδή συνεργασία του μὲ τὸν Θεό, ἀποτελοῦν σημαντικούς παράγοντες γιὰ τὴν πορεία τῆς πνευματικῆς ζωῆς.

Μέ τήν συνεργασία μας μέ τήν Χάρη, τά έργα μας γίνονται θεοκίνητα. Χωρίς τή συνεργασία, ὄχι μόνο οἱ πράξεις, ἀλλά καί ὅσα βρίσκονται στό νοῦ τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι διαβολοκίνητα. Γιατί, ὅπου δέν ὑπάρχει Χάρη, ἡ ψυχή τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἄδεια, κενή, ἔρημη, γυμνή καί φτωχή καί ἡ δύναμη τῆς θελήσεως ἀδύνατη καί ἀσθενική.

Ὁ Θεός προσφέρει ἀπό φιλόανθρωπη ἀγάπη, δωρεάν, τήν Χάρη Του σέ κάθε ἄνθρωπο, ἄν ὁ ἴδιος θελήσει, ἀνάλογα μέ τήν προαίρεσή του, μέ τήν δίψα καί τήν λαχτάρα, μέ τήν θερμότητα καί τήν ὀρμή, πού θέλει νά δεχθεῖ τήν Χάρη τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Θεός δέν προσφέρει τήν Χάρη Του σέ ὅποιον δέν παραδίδεται μέ τήν καρδιά του ὀλόψυχα σ' Ἐκεῖνον· ἄν δέν καταθέτει τήν προαίρεσή του, τήν θέλησή του μέ φιλότιμο, κατ' ἀποκλειστικότητα, στόν Χριστό.

Τό φῶς τῆς Θείας Χάριτος εἶναι πάντα ἀναμμένο καί φωτεινό· περιμένει τόν ἄνθρωπο μέ τόν προσωπικό καί μέ τόν αὐτοθέλητο πνευματικό ἀγώνα του, νά τό διατηρήσει ἄσβεστο ἢ μέ τήν ἀδιαφορία καί τήν ἀμέλειά του, νά τό ἀφήσει νά σβῆσει καί φυσικά μέ τήν ἀπουσία αὐτοῦ τοῦ φωτός, νά γίνει σκοτεινός ὁ ἴδιος καί τά έργα του καί ἡ ζωή του ὀλόκληρη.

Μερικές φορές, ὁμως, ὁ Θεός, γιά παιδαγωγικούς λόγους, ἀφαιρεῖ τήν Χάρη ἀπό τόν ἄνθρωπο ἢ ἐπιτρέπει τήν παρουσία τοῦ κακοῦ, γιά νά δοκιμαστεῖ ἡ προαίρεση τοῦ ἀνθρώπου, ἡ βούλησή του καί ἡ ἐλευθερία του· καί νά ἀποδειχθεῖ ἔτσι,

πρός τά πού κλίνει, πρὸς τό ἀγαθό ἢ πρὸς τό κακό; πρὸς τήν ἀρετή ἢ πρὸς τήν κακία καί τήν ἁμαρτία; Ἔτσι, ἀρχίζει ὁ πνευματικός ἀγώνας.

Ἡ ἀγαθή προαίρεση ἐργάζεται τόν ἀγώνα τόν καλό γιά τήν ἄσκησι κάθε ἀρετῆς μέ τήν δική της ἐλεύθερη βούληση· καί αὐτό καταξιώνει τόν

ἄνθρωπο, πού μέ τόν δικό του κόπο καί ἀγώνα, μέ ὑπομονή, ἐλεύθερα καί ἀβίαστα, ἀγωνίστηκε ἐναντίον τοῦ κακοῦ καί τῆς ἁμαρτίας, ἐναντίον τῶν πονηρῶν δυνάμεων τοῦ Διαβόλου καί συμφιλίωθηκε καί συνεργάστηκε μέ τήν θεία Χάρη. Ἐνώθηκε μέ τήν Ἀλήθεια καί ἔμαθε, ὅτι ἀληθινό εἶναι ἐκεῖνο, πού θέλει μόνον ὁ Θεός.

Πρέπει λοιπόν, νά ἐνωθεῖ «ἡ ἄνωθεν βοήθεια» μέ τήν ἀνθρώπινη θέληση καί ἔτσι, ὅσα σκέπτεται καί ἐπιδιώκει ὁ ἄνθρωπος νά γίνουν ἀρετές, ὥστε νά φθάσει νά γίνει καί «Θεός κατὰ χάριν», ὅμοιος μέ τόν Χριστό, τόν δοτήρα τῆς Χάριτος.

«Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον...»

Ταῖς Αὐτοῦ ἀγίαις πρεσβείαις

-2 Δεκεμβρίου-

Χριστέ ὁ Θεός ἐλέησον

καί σῶσον ἡμᾶς

Μνήμη τοῦ Ὁσίου &

Θεοφόρου Πατρός ἡμῶν. Ἀμήν!

Πορφυρίου

τοῦ Καυσοκαλυβίτου

Οἱ πέτρες τοῦ Θεοῦ

Ένας μικρούλης ἔριξε στήν ἄκρη τοῦ γιαλοῦ τὸ ὄμορφο
καραβάκι του, πὸν τοῦ εἶχε ἀγοράσει ὁ πατέρας του.
Δὲν πρόσεξε, ὅμως, κι ἔτσι τὸ караβάκι ἀπομακρύνθηκε,
χωρὶς νὰ προλάβει νὰ τὸ πιάσει. Τότε ὁ πατέρας του πήρε πέ-
τρες καὶ τὶς πετοῦσε μπροστὰ ἀπὸ τὸ караβάκι. Ὁ μικρὸς στήν
ἀρχὴ δὲν κατά- λαβε κι ἀπόρησε
γι' αὐτὸ τὸ πετρο- *Κωνσταντίνου* βόλημα. Ἀλλὰ δὲν
ἄργησε νὰ ἐννοή- *Κούγκουλα* σει. Καὶ οἱ πέτρες
ἔπεφταν πέρα ἀπὸ τὸ караβάκι, χωρὶς νὰ τὸ χτυποῦν. Καὶ με-
τὰ κυματάκια πὸν προκαλοῦσαν, τὸ ἔφεραν σιγὰ-σιγὰ πίσω
σὴν ἀκρογιαλιά. Κι ἔτσι ὁ μικρὸς μὲ μεγάλη χαρὰ τὸ πήρε
πάλι σὴν ἀγκαλιά του.

«...οἱ θλίψεις πὸν μᾶς βρίσκουν, μοιάζουν μ' αὐτὸ τὸ πε-
τροβόλημα. Εἶναι οἱ πέτρες πὸν ρίχνει ὁ Θεός, σὰν ἀπομα-
κρυνθοῦμε ἀπὸ κοντά Του, γιὰ νὰ γυρίσουμε σ' Αὐτόν».

«Πῶς θὰ καταλάβω ἐὰν ἔχω λύπη;»

*Γέροντας Αἰμιλιανὸς
ὁ Σιμωνοπετρίτης*

Ὅταν βλέπει κανεὶς τὸν ἑαυτό του καὶ τὰ χρόνια νὰ περνοῦν, ὅταν βλέπει τὶς ἀποτυχίες του, τὰ τραύματά του, τὶς ἀμαρτίες του, τὶς ἐσωτερικὲς του πληγές, τὶς ἀπιστίες του, τὰ συντριμμία τῆς ὑπάρξεώς του, τὰ πτώματα τοῦ λογισμοῦ του, τῆς καρδιάς του, μὲ τὰ ὁποῖα γέμισε τὴ ζωὴ του, ὅταν βλέπει πόσες φορὲς μετενόησε καὶ τίποτε δὲν ἔκανε, τὸν κυριεύει μία λύπη.

Αὐτὴ ἡ λύπη μπορεῖ νὰ προέλθει ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὸν ἐνστικτώδη ἑαυτό μας, δηλαδή ἀπὸ τὸν ἐγωισμό μας, ἀπὸ τὴν ὑπερηφάνειά μας, διότι θὰ θέλαμε νὰ εἶμαστε μεγάλοι, νὰ μὴν εἶχαμε λογισμούς, νὰ μὴν ἀποτυγχάναμε. Ἄπειρες ἀνεκπλήρωτες ἐπιθυμίες μᾶς λυποῦν.

Καλύτερα νὰ πέσεις στὰ χέρια πονηρῶν δαιμονίων, λεγεῶνων δαιμονίων, παρὰ νὰ πέσεις στὸ χέρι τῆς λύπης, διότι δύσκολα κατορθώνεις νὰ τὴν ξεπεράσεις. Τὸν λογισμό τὸν ξεπερνᾶς, τὴν ἀμαρτία τὴ νικᾶς, τὸν διάβολο ὁμοίως, ἀλλὰ ἡ λύπη δὲν ξεπερνιέται.

Γι' αὐτὸ «νῆφε», νὰ ἀγρυπνεῖς νὰ μὴ σὲ κυριεύσει ἡ λύπη. Διαφορετικὰ γίνεται προβληματικὴ ἡ ἐπιτυχία σου. Πόσοι ἄνθρωποι ἔγιναν θηράματα τοῦ δαίμονος τῆς λύπης, ὁ ὁποῖος στήνει τὶς ἐνέδρες του παντοῦ!

Ὅσες ψυχές ποθοῦν τὸν Θεόν, τόσα δίκτυα ρίχνει ὁ δαίμων τῆς λύπης, καὶ τὰ θηράματα ποὺ πιάνει εἶναι ἀτέλειωτα. Διότι ἡ λύπη κρύβεται κάτω ἀπὸ τὴν ταπεινοσχημία, κάτω ἀπὸ τὴν ψευδῆ μετάνοια, κάτω ἀπὸ τὴν ψευδαίσθηση τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, κάτω ἀπὸ χίλια δύο πράγματα, γι' αὐτὸ ὁ ἄνθρωπος, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβει, πιάνεται «καὶ μὲ τὰ τέσσερα» καὶ ἀχρηστεύεται πέρα γιὰ πέρα.

Ἡ λύπη εἶναι ἰκανὴ νὰ ἐξαρθῶνει τὶς δυνάμεις τοῦ ἀνθρώπου. Δὲν σταματάει παρὰ μόνον ὅταν σὲ καθηλώσει, ὅταν σὲ κάνει πέρα γιὰ πέρα ἀδύναμο γιὰ τὰ πάντα.

Και ὁ πιὸ ἐξυπνος τρόπος ποὺ χρησιμοποιεῖ (ὁ δαίμων - ὁ λογισμός), εἶναι ὁ λόγος τοῦ Κυρίου «μακάριοι οἱ πενθοῦντες». Ὅχι, μᾶς λέγει ὁ ἄββᾶς Ἡσαΐας, μὴν ξεγελιέσαι, αὐτὰ εἶναι σατανικά, δὲν εἶναι τοῦ Θεοῦ. «Ἡ γὰρ κατὰ Θεὸν λύπη χαρὰ ἐστὶν ἐν τῷ ὁρᾶν σεαυτὸν ἐν τῷ θελήματι τοῦ Θεοῦ», λέγει ὁ ἄββᾶς Ἡσαΐας.

Ἄς ὑποθέσουμε ὅτι ἀμάρτησα, ὅπως ἡ ὁσία Μαρία ἢ Αἰγυπτία, ὅτι μέχρι τώρα ἔζησα (σαράντα ἑπτὰ χρόνια) μέσα στὴν διαφθορὰ καὶ ὅτι τὴ στιγμὴ αὐτὴ λέγω «ἤμαρτον, Κύριε», θὰ σηκωθῶ. Πῶς θὰ καταλάβω ἐὰν ἔχω λύπη; Ἐὰν συνεχίζω νὰ σκέπτομαι τὴν ἀμαρτία μου, ἢ σκέψη μου εἶναι δαιμονική. Ἐὰν σκέπτομαι τὴ μετάνοια, αὐτὸ σημαίνει ὅτι θέλω τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, καὶ ἀμέσως ἔχω τὴ χαρὰ τῆς προγεύσεως τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ· ἀμέσως βάζω τὸν ἑαυτὸ μου ἀνάμεσα σὲ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι εἶναι ἀγνοί, καθαροί, οἱ ὁποῖοι ἔχουν μετανοήσει· τοποθετῶ τὸν ἑαυτὸ μου ἀνάμεσα στὰ νέφη τῶν ἁγίων.

Μὴ συγχέεις λοιπὸν τὴν σατανική, τὴν δαιμονιώδη λύπη μὲ τὴν κατὰ Θεόν.

Ἡ κατὰ Θεὸν λύπη εἶναι χαρὰ, διότι προορᾶς ἐνώπιόν σου τὸν Θεόν, γιὰ τὸν ὁποῖο ζεῖ ἡ καρδιά σου, καὶ ἐπομένως βασιλεύει ἐν σοὶ ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός.

Αὐτὴ εἶναι ἡ πραγματικὴ (θεάρεστη) λύπη!

Τί «δὲν εἴμασθε»

Κάθε πού θὰ χάνουμε τὴν εἰλικρινῆ ἐπαφὴ μὲ τὸν ἑαυτὸ μας θὰ ἐμφανίζεται μιὰ δοκιμασία, μιὰ σκιά πού θὰ ἀπειλεῖ νὰ κρύψει ὅλο τὸ γαλάζιο τῆς ψυχῆς μας. Παρόλο πού πολλές φορές θὰ νιώθουμε ὅτι φτάνουμε στὰ ὄρια τῆς ἀντοχῆς μας, ἄς μὴν ἀπογοητευθοῦμε. Ἡ δοκιμασία πού μᾶς ἐπισκέφτηκε δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ ὁ Θεὸς πού προσπαθεῖ νὰ μᾶς ὀδηγήσει καὶ πάλι πίσω σὲ μιὰ ἀλήθεια πού ξεχάσαμε. Νὰ μᾶς θυμίσει τί «δὲν εἴμασθε».

† π. Χ.Π.

Ο ιερέας μόλις είχε τελειώσει τό συμβούλιο μέ τήν ἐκκλησιαστική ἐπιτροπή. Εἶχε βραδιάσει πιά. Ἡ βροχή ἔκανε τούς δρόμους νά γυαλίζουν στό φῶς τοῦ φεγγαριοῦ.

Μπῆκε στό ἀμάξι του καί πῆρε τόν δρόμο γιά τό σπιτικό του. Ἦταν πολύ κουρασμένος. Σωματικά ἀλλά καί ψυχικά. Ὅλη τήν ἡμέρα ἄκουγε τά προβλήματα τοῦ κόσμου προσπαθώντας νά καθοδηγήσει, προσπαθώντας νά μὴν ἀποκάμει ὁ ἴδιος μέ αὐτά πού ἄκουγε δίνοντας συγχρόνως συγχώρεση καί ἐλπίδα.

Καθώς εἶχε διασχίσει σχεδόν ὅλη τήν διαδρομή γιά τό σπίτι του ξαφνικά πάτησε φρένο μπροστά σε ἕνα μαγαζί πού πουλοῦσε σάντουιτς.

Κατέβηκε καί μέ δύο τρία γρήγορα βήματα μπῆκε μέσα στό κατάστημα. Ἡ βροχή εἶχε δυναμώσει. Τά γυαλιά μυωπίας του θόλωσαν. Τά ἔβγαλε καί τά σκούπισε μέ τό ἐσώρασό του.

Στό κατάστημα δέν ὑπῆρχε ἄλλος πελάτης. Δύο κοπέλες πίσω ἀπό τόν κισέ καί ἕνας νεαρός ὁ ὁποῖος μᾶλλον πήγαινε τίς παραγγελίες στά σπίτια.

«Θά ἤθελα παρακαλῶ, δύο σάντουιτς μέ γύρο καί δύο μέ σουβλάκι» εἶπε ὁ ιερέας.

Οἱ δύο κοπέλες κοιτάχτηκαν στά μάτια, μέ διάθεση νά ἀστειευτοῦν.

Ὁ ιερέας κατευθύνθηκε πρὸς τό ψυγεῖο μέ τά ἀναφυκτικά καί πῆρε δύο. Τά τοποθέτησε δίπλα στήν ταμειακή μηχανή. Αὐτά πού ζήτησε ἦταν ἔτοιμα.

«Τί ὀφείλω παρακαλῶ...», ἀπευθύνθηκε στήν κοπέλα πού κτυποῦσε

*Ζώσε φῶμι καί πάρε παράδεισο.
Ζώσε μικρά καί πάρε μεγάλα.
Ζώσε θνητά καί πάρε ἀθάνατα.
Αὐτό τοῦ ψυχῆς εἶναι ἡ ἐλεημοσύνη..*

Ἰωάννης Χρυσόστομος

**«Πάτερ...
συγγνώμη...»**

**Ἀρχιμ. Παύλου
Παπαδόπουλου**

τά πλῆκτρα τῆς ταμειακῆς βαριεστημένα. Ἀντί ὅμως γιά τήν τιμή τῆς παραγγελίας ὁ ιερέας δέχτηκε μία ἐρώτηση...

«Πάτερ, ξέρετε τί ἡμέρα εἶναι σίμερα; Μήπως ξεχάσατε»;

Ὁ ιερέας παραξευεύτηκε... «Τί ἡμέρα εἶναι...»;

«Εἶναι Παρασκευή πάτερ...δέν εἶναι νηστεία; Ἐσεῖς δῆθεν πρέπει νά μᾶς δείχνετε τό καλό παράδειγμα καί ὄχι νά τρώτε κρέατα τέτοια ἡμέρα...».

Ὁ ιερέας χαμῖλωσε τό κεφάλι του. Ἐβγαλε ἀπό τό πορτοφόλι του τό ποσό πού εἶδε νά ἀναγράφεται πάνω

στήν ταμειακή μηχανή.

«Κρατήστε τά ρέστα...θά ήθελα νά προσεύχεστε γιά μένα, είμαι ένας ταλαίπωρος άνθρωπος γεμάτος πάθη» είπε καί βγήκε από τό μαγαζί.

Η κοπέλα παρατήρησε ότι ό ιερέας βγαίνοντας από τό μαγαζί τους δέν κατευθύνθηκε πρός τό αυτοκίνητό του. Γεμάτη ίκανοποίηση γι' αυτό πού είπε έκανε νά βγει καί αυτή έξω...

«Μά πού πάει...»; είπε κοιτώντας τήν άλλη κοπέλα ή όποία είχε σατίσει μέ τό όλο σκηνικό.

Ό ιερέας κατευθύνθηκε πρός τήν αντίθετη πλευρά πού βρισκόταν ή πορεία του πρός τό σπίτι του. Μέ γοργό βήμα σέ λίγα δευτερόλεπτα βρέθηκε στό σημείο πού ήθελε. Ένας κάδος σκουπιδιών. Η βροχή άρχισε νά δυναμώνει άκόμα περισσότερο.

«Άδελφέ, μπορώ νά σέ άπασχολήσω λίγο...» ήταν τά λόγια του ιερέως πρός τόν μελαπό άνδρα ό όποιος έφαχνε μέσα στά σκουπίδια.

Ό άνδρας άφησε τίς σακούλες πού είχε στό χέρι του. Κατευθύνθηκε πρός τόν ιερέα.

Στάθηκε άκριβώς μπροστά του. Τά μάτια τους κοινωνούσαν τήν ίδια βροχή, τόν ίδιο άέρα, τό ίδιο κρύο...

Ό ιερέας δέν είπε κάτι άλλο. Άπλωσε τά χέρια του κρατώντας τίς σακούλες μέ τά σάντουιτς καί τά άναφυκτικά.

Ό μελαπό άνδρας δέν άπλωσε τά δικά του. Μάλλον δέν πίστευε ότι αυτό του συμβαίνει. Ένα μικρό παι-

δάκι, μάλλον ό γιός του, τό όποιο στεκόταν δίπλα του άπλωσε τά μικρά καί αδύνατα χεράκια του καί πήρε τίς σακούλες καί άρχισε νά τά περιεργάζεται.

Ό ιερέας μέ ένα νεύμα συγκατάβασης γύρισε καί άπομακρύνθηκε.

Φτάνοντας στό αυτοκίνητό του, τό όποιο τό είχε άφήσει μπροστά στό σαντουιτσάδικο, τόν περιέμενε μιά έκπληξη.

Η κοπέλα ή όποία του είχε κάνει τήν παρατήρηση είχε βγει έξω γιά νά δει πού πήγε...τά είχε δει όλα.

«Πάτερ...συγγνώμη...». Δέν πρόλαβε όμως νά όλοκληρώσει. Ό ιερέας τής έπιασε τά χέρια καί διακόπτοντάς την είπε: «Μήν στεναχωριέσαι... νά εύχεσαι γιά μένα, καλό σου βράδυ».

Τά μάτια τής κοπέλας βούρκωσαν... δύο τρία δάκρυα κύλισαν στά μάγουλά της καθώς έβλεπε τό αυτοκίνητο του ιερέως νά χάνεται μέσα στην βροχερή νύχτα.

Άπό τό άπέναντι πεζοδρόμιο περνούσαν τώρα ό μελαπό άνδρας μέ τό μικρό παιδάκι του γελώντας καί τρώγοντας αυτά πού τούς πρόσφερε ό ιερέας.

Η κοπέλα μπήκε μέσα στό μαγαζί.

«Είσαι καλά»; τήν ρώτησε ή συνάδελφος της.

«Μεγάλο κακό τό νά κρινουμε γρήγορα καί επιπόλαια μόνο από αυτά πού βλέπουμε...», είπε μέ τρεμάμενη φωνή.

Άγιότητα είναι...

π. Χαράλαμπος
Παπαδόπουλος

Άγιότητα είναι μιὰ βαθειὰ εὐαισθησία. Μιὰ βαθιὰ ποιητικὴ ματιὰ πὺν μπορεῖ νὰ μεταμορφώνει τὰ πάντα σὲ ἄγγιγμα ψυχῆς. Ὁ ἅγιος εἶναι ποιητὴς καὶ εὐαίσθητος. «Γιὰ νὰ γίνεῖ κανεὶς Χριστιανός, πρέπει νὰ ἔχει ποιητικὴ ψυχὴ, πρέ-

πει νὰ γίνεῖ ποιητὴς». «Χοντρὲς» ψυχὲς κοντὰ Του ὁ Χριστὸς δὲν θέλει» (ἅγ. Πορφύριος).

Ὁ **ἅγιος** ἀγαπᾷ ἀκόμη καὶ τὰ μὴ ἀξιαγάπητα. Ἐκείνον πὺν ὅλοι θὰ περιφρονοῦσαν μὲ μεγάλη χαρά, ἡ ἀγιότητα τὸν μαζεῦει, τὸν ἀγκαλιάζει, τὸν φιλᾷ μὲ πάθος μέχρι νὰ τὸν θεραπεύσει.

Ἡ **ἀγιότητα** μεταμορφώνει τὰ ἔρημα. Κυκλώνει τὰ διεσπαρμένα. Ἐνώνει τὰ διαιρεμένα. Μπορεῖ καὶ νὰ ἀντέχει πάνω καὶ πέρα ἀπὸ τὶς πληγὲς καὶ τὶς καταστροφές. Κοιτάει ἐκεῖ πὺν δὲν κοιτάει κανεὶς ἄλλος. Δὲν χωρίζει τὰ πράγματα σὲ καλὰ καὶ κακὰ. Δὲν τοὺς βάζει ταμπέλες. Δὲν κατηγοριοποιεῖ τὴ ζωὴ σὲ ἀνώτερη καὶ κατώτερη. Δὲν διχάζει, δὲν μοιράζει, δὲν ἀποσπᾷ, ἐνώνει, συνενώνει, καὶ δυναμώνει τὸ ἀδύνατο νὰ συμβεῖ καὶ τὸ ὄνειρο νὰ πραγματοποιεῖ.

Ἡ **ἀγιότητα** εἶναι μιὰ βαθιὰ ποίηση πὺν συντονίζει τὸ σύμπαν στοὺς στίχους τοῦ δημιουργοῦ του. Εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς πὺν μέσα ἀπὸ τὸν ἅγιο μιλάει ξανά γιὰ τὴν ἀγάπη. Πὺν μέσα ἀπὸ τὴν ματιὰ τοῦ ἁγίου στέλνει τὸ τρυφερὸ βλέμμα Του σὲ ὅλους τοὺς κουρασμένους. Στοὺς ἀποτυχημένους καὶ τοὺς κουρελιασμένους στὶς μάχες τῆς ζωῆς. Μιὰ τεράστια ἀγκαλιὰ νὰ ξαποστάσουν πάντες.

Ἡ **ἀγιότητα** εἶναι μεταξένια

αίσθηση τῆς ζωῆς. Εὐαισθησία πού ξαναζωντανεύει ἐντὸς μας τὴν ματιὰ τοῦ παραδείσου. Τότε πού τὰ πάντα ἦταν ἔκπληξη καὶ θαυμασμός. Τότε πού τίποτε δὲν ἦταν βαρετά τό ἴδιο ἢ ἐπαναλαμβανόμενο. Ἡ ἀγιότητα ἀναδεικνύει ξανά τὴν ξεχασμένη μας παιδικότητα. Ἐκεῖνο τὸ ξάφνιασμα μπροστὰ στὸ μυστήριο τῆς ζωῆς.

Ἡ ἀγιότητα δὲν εἶναι τελειότητα, μὰ ἀποδοχὴ τῆς ἀσημαντότητας. Δὲν εἶναι ἐπιτυχία, μὰ δῶρο. Δὲν εἶναι κατόρθωμα, ἀλλὰ χάρισμα. Δὲν εἶναι δύναμη, μὰ κένωση καὶ ἄδειασμα. Ταπείνωση καὶ ἐκούσια ἀπόσυρση ἀπὸ τὰ φῶτα τοῦ ψεύτικου, πρόσκαιρου καὶ μάταιου.

Δὲν ἀγιάζουν οἱ ἀναμάρτητοι μὰ ἐκεῖνοι πού ἄντεξαν νὰ δοῦν τὶς ἁμαρτίες τους. Νὰ τὶς ἀκουμπήσουν δίχως νὰ φοβοῦνται μὴ λερωθοῦν καὶ χαλάσει τὸ προφίλ τους. Εἶναι ἀνώτερος, λέει ὁ ἅγιος Ἰσαὰκ ὁ Σύρος, ἐκεῖνος πού εἶδε τὶς ἁμαρτίες του ἀπὸ ἐκεῖνον πού ἀνέστησε νεκρούς.

Ὁ ἅγιος δὲν ξέρεي ὅτι εἶναι ἅγιος. Ἐὰν τὸ ἤξερε, ἀπλὰ δὲν θὰ ἦταν. Ὅπως ὁ ἄθῳος δὲν γνωρίζει τὴν ἀθωότητά του. Πολλῶ δὲ μᾶλλον δὲν τὴν προασπίζει. Ἀθωότητα πού προασπίζεται εἶναι «εὐγενής» ναρκισσιμός. Ὁ ἅγιος τό μόνο πού γνωρίζει εἶναι ἡ ἔντονη παρουσία τοῦ Χριστοῦ ἐντὸς του.

Βιώνει μιὰ ἐσωτερικὴ ἀποδοχὴ τοῦ Θεοῦ. Μιὰ ἀγκαλιὰ πού δὲν τὸν κρίνει, παρὰ μονάχα τὸν καλύπτει ἀπὸ τὸ ψύχος τοῦ κόσμου τούτου.

Ὁ ἅγιος μονάχα ἀγαπᾷ. Γιατί ὁ ἴδιος ἔχει βιώσει τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Ξέρει ἀπὸ πάθη καὶ ὀδύνη. Γνωρίζει τί σημαίνει ὑπαρξιακὴ ἀστοχία, λάθος, σφάλμα καὶ πώση, γιατί δὲν γεννήθηκε ἅγιος, οὔτε τέλειος, μὰ οὔτε προνομοῦχος. Πόνεσε, ἔπεσε, ἔπαθε, ἔμαθε. Ἐτοι μᾶς καταλαβαίνει, μᾶς κατανοεῖ καὶ ποτὲ δὲν μᾶς κρίνει. Μονάχα μᾶς ἀγαπᾷ. Παντοῦ καὶ πάντοτε.

Ὁ ἅγιος δὲν ἀπορρίπτει. Ἀποδέχεται ἀπόλυτα, διακρίνοντας τὴν πράξη ἀπὸ τὸ πρόσωπο. Τὴν πράξη τὴν ἐπικρίνει, τὸ ἀνθρώπινο πρόσωπο ποτέ. Τὸ καταλαβαίνει καὶ τὸ συμπαθεῖ. Ὅχι ἠθικά. Μὰ ὄντολογικά. Γνωρίζει ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ ἄνθρωπος. Φοβισμένος, τραυματισμένος, χαμένος καὶ πτωτικός. Ἐκφράζοντας τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ, συγχωρεῖ ὄχι μιὰ πράξη, ἀλλὰ τὸν ὅλο ἄνθρωπο. Ὅπως τὸ ἔκανε ὁ Χριστός. Δὲν σώζει τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὶς ἁμαρτίες του ἀπλῶς, ἀλλὰ μεταμορφώνει τὴ σύνολη φύση του.

Ἡ ἀγιότητα εἶναι ἓνα παράθυρο γὰ νὰ μποροῦν ἐκεῖνοι πού θέλουν καὶ τὸ ἐπιθυμοῦν, νὰ κοιτάζουν τὴν βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Χρυσό τό ήλιοβασίλεμα τήν όψη μας πυρώνει... Τί νόημα άραγε νά έχουν τά ταξίδια άν είναι μοναχικά; Τί όμορφιά νά έχουν τά τοπία όταν είναι άδεια από αγαπημένα πρόσωπα;

Πόσο ρομαντισμό μπορεί νά έχουν οί νύχτες άν περιδιαβαίνεις μονάχος στους δρόμους;

Πόσο έντυπωσιακό μπορεί νά είναι ένα ήλιοβασίλεμα, χωρίς μάτια αγαπημένα νά τό μοιράζονται ;

Πόσο μπορείς νά απολαύσεις ένα βιβλίο, άν δέν μπορείς μετά νά τό συζητήσεις μέ κάποιον;

Πόσο έρημα φαίνονται ό κάμπος καί τό πέλαγος, χωρίς ψυχές ανθρώπων νά τά ζωντανεύουν;

Έρημιά γύρω μας κι έντός μας, χωρίς τήν χαρά τής συνοδοιπορίας. Άναζητοῦμε πρόσωπα για νά μοιραστοῦμε τήν χαρά τής διαδρομής... Μιά ματιά, μία κουβέντα, ένα χαμόγελο αγαπημένου προσώπου...

Χρυσό το ήλιοβασίλεμα τήν όψη μας πυρώνει, λέει ό ποιητής κι όλα αποκτοῦν πάλι νόημα καί λούζονται στό φώς. Έχουμε ανάγκη φίλους κι αδελφούς νά μοιραστοῦμε τήν χαρά καί τήν λύπη μας, σκέψεις καί συναισθήματα, όνειρα καί έπιθυμίες. Μά πάνω άπ' όλα έχουμε ανάγκη Έκείνον πού καταλύει κάθε μοναξιά καί πού ό γλυκός Του λόγος στόν πλησίον μᾶς όδηγεῖ, καί προτρέπει νά γίνουμε κοινότητες προσώπων κι όχι άτομα πού ζοῦν ιδιωτικά σά νά ναι έξορισμένα...

Περί γάμου

*Άρχιμ. Αίμιλιανού
Σιμωνοπετρίτη*

Πάνω από την αγάπη, πάνω από τον άνδρα σου, πάνω από τη γυναίκα σου, πάνω από τα καθημερινά σου γεγονότα, να θυμάσαι ότι προορίζεσαι για τον ούρανό, ότι μπήκες στο δρόμο που πρέπει όπωσδήποτε να σε βγάλει εκεί. Η νύμφη και ο γαμπρός δίνουν τα χέρια τους, τους πιάνει ο ιερέυς και ακολουθούν γύρω από το τραπέζι χο-

ρεύοντας και ψάλλοντας. Αυτό σημαίνει ότι ο γάμος είναι ή πορεία, τὸ ταξίδι πὸν θὰ καταλήξει στὸν οὐρανό, στὴν αἰωνιότητα.

Στὸν γάμο φαίνονται ὅτι παντρεύονται δύο. Δὲν εἶναι ὅμως δύο ἀλλὰ τρεῖς. Παντρεύεται ὁ ἄνδρας τὴ γυναίκα καὶ ἡ γυναίκα τὸν ἄνδρα, ἀλλὰ καὶ οἱ δύο μαζί ὑπανδρεύονται τὸ Χριστό.

Τρεῖς ἐπομένως λαμβάνουν μέρος στὸ μυστήριο καὶ τρεῖς πλέον παραμένουν στὴ ζωὴ τους.

Ὅταν βλέπεις τὸ γάμο σου, τὸν ἄνδρα σου, τὴ γυναίκα σου, ὅταν βλέπεις τὶς στεναχώριες σου, τὰ πάντα μέσα στὸ σπίτι σου, νὰ ξέρεις ὅτι εἶναι σημάδια τῆς παρουσίας τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι σὰν νὰ ἀκοῦς τὰ βήματά Του, σὰν νὰ ἔρχεται, σὰν νὰ πρόκειται νὰ ἀκούσεις τώρα καὶ τὴ φωνὴ Του. Σκιὲς εἶναι ὅλα αὐτὰ πὸν δείχνουν ὅτι μαζί μας εἶναι ὁ Χριστός. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἐξαιτίας τῶν μεριμνῶν μας τὸν νοιώθουμε ὡς ἀπόντα. Τὸν βλέπουμε ὅμως μέσα στὶς σκιὲς καὶ εἴμαστε βέβαιοι ὅτι εἶναι μαζί μας.

Ἡ ζωὴ μας εἶναι πλέον μαζί με τὸν Χριστό...

Όταν έχετε χρόνο...

Όταν έχετε χρόνο στο σπίτι σας και την απαιτούμενη ήσυχία αρχίστε να λέγετε με κατάνυξη τὰ λόγια τῆς εὐχῆς. Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με. Καθὼς περνάει ὁ χρόνος ἡ προφορική αὐτὴ εὐχή, ἐλκύει τὸν νοῦν πρὸς τὰ ἔσω καὶ συγχρόνως δημιουργεῖται στὴν ψυχὴ ἓνα ἄλλο κλίμα. Αἰσθάνεται ἡ ψυχὴ χαρὰ, εἰρήνη, γλυκύτητα στὸ στόμα. Δὲν θέλει καθόλου νὰ διακόπτει τὴν εὐχή. Καὶ ὅταν ἐκ τῶν πραγμάτων ἀναγκάζεται νὰ διακόψει τὴν εὐχή, τὸ αἰσθάνεται αὐτὸ ἢ ψυχὴ μέσα της ὡσὰν μιὰ ἔλλειψη.

Όταν ἡ οἰκοκυρὰ ἐργάζεται μέσα στὸ σπίτι της καὶ μαγειρεῦει ἢ πλένει ἢ ὀτιδήποτε ἄλλο κάνει, ἄς λέγει ταυτοχρόνως καὶ τὴν εὐχή ἐκφώνως. Θὰ φύγουν ὅλοι οἱ λογισμοὶ καὶ τὸ σπίτι της θὰ γίνεῖ ἓνας αἰσθητὸς παράδεισος. Ὅλα τότε θὰ εἶναι ὁμορφα καὶ γαλήνια στὸ σπίτι της καὶ τὰ λόγια τῆς εὐχῆς, ὡσὰν ἓνα ἱερὸ ἄσμα, θὰ διαποτίζουν τὴν ψυχὴ της καὶ ὅταν θὰ ἔλθουν τὰ παιδιά της ἀπὸ τὸ σχολεῖο καὶ ὁ ἄνδρας της ἀπὸ τὴν ἐργασία, θὰ τοὺς ὑποδεχθεῖ με τὴν θερμότητα τῆς εὐχόμενης καρδίας της καὶ θὰ τοὺς ἀφαιρέσει τὸν κόπο καὶ τὸ ἄγχος.

Ὅσιος Ἰωσήφ ὁ Ἠσυχαστῆς

Μιά υπέροχη Χριστιανική ιστορία

Το ακόλουθο κείμενο δημοσιεύτηκε την 21η Σεπτεμβρίου του 1957, στην έφημερίδα τής Άρτας “Ελεύθερος Λόγος”, από τον **Άρτινο Ίατρο Κωνσταντίνο Κοντογιάννη** (1912-1979), χειρουργό και γενικό διευθυντή του Νοσοκομείου του Μονάχου την περίοδο 1954-1961.

Γεννήθηκα και μεγάλωσα στην Άρτα, δίπλα σ' ανθρώπους φτωχούς αλλά έντιμους, που στερήθηκαν πολλά για να μου δώσουν μια καλύτερη ζωή. Μεγαλώνοντας με ψωμί κι άλατι, κόπιασαν για να έχει το μοναχοπαίδι τους μόρφωση και αξία στην κοινωνία. Ο πατέρας μου δούλευε για το μεροκάματο απ' τὰ χαράματα ως το σούρουπο στον κάμπο τής Άρτας, και τὸν θυμάμαι να γυρίζει στα σκοτάδια, τσακισμένος ἀπὸ τὴν κούραση ἀλλὰ πάντα με τὸ χαμόγελο, σὰν νὰ ἤξερε ὅτι ὁ μόχθος ὁ δικός του ἦταν ἡ δικιά μου ἡ λευτεριά.

Πηγαίναμε κάθε Κυριακή στην ἐκκλησία, ἐγὼ αὐτὸς καὶ ἡ μάνα μου. Ὅταν αὐτὴ πέθανε, ὁ πατέρας μου συνέχισε νὰ με πηγαίνει καὶ νὰ ἀκοῦμε τὴν λειτουργία τοῦ παπα-Γιάννη, γιατί ὅπως μοῦ ἔλεγε πάντα “ὁ Θεὸς ἔχει κοντά του τὴ μάνα σου, γιατί ἐμεῖς

προσευχόμαστε κι ἀνάβουμε ἓνα κεράκι γιὰ τὴν ψυχὴ της”. Πάντα γελαστός, ἀκόμα καὶ στὰ δύσκολα, μοῦ ἔδινε κουράγιο γιὰ νὰ προχωρήσω καὶ νὰ μορφωθῶ.

Μὲ θυμάμαι πιὸ μεγάλο νὰ ξενοχτάω στὸ φῶς τὸ καντηλιοῦ, ἀνάμεσα στὰ βιβλία, καὶ τὸ πρῶι νὰ πηγαίνω με τὸν πατέρα μου γιὰ δουλειὰ στὰ χωράφια.

Ὅταν πήγα στὴν Ἱατρικὴ Σχολή, ἤξερα ὅτι τὰ χρώσταγα ὅλα στὴν οἰκογένειά μου. Ὁ πατέρας μου δὲ πρόλαβε νὰ με δεῖ γιατρό, πέθανε ἓνα χρόνο πρὶν τελειώσω τὶς σπουδές μου, ἀλλὰ ὀρκίστηκα νὰ προσεύχομαι στὸ Θεὸ κάθε βράδυ, καὶ γι' αὐτὸν καὶ γιὰ τὴ μάνα μου. Ὁ καιρὸς πέρασε καὶ δὲν ξαναγύρισα στὴν Άρτα, ἀλλὰ ἔμεινα στὴν Ἀθήνα πού οἱ εὐκαιρίες γιὰ τὴ δουλειά μου ἦταν πιὸ πολλές. Ἐκανα περιουσία καὶ παντρεύτηκα τὴν Εὐ-

δοξία, κόρη ενός πλούσιου εμπόρου. Όμως ο Θεός δεν την είχε εύλογήσει με όλα τα δώρα του και παρ' όλες τις προσπάθειες και τις προσευχές μας, δε καταφέραμε ποτέ να κάνουμε ένα γιό, που ήταν και η ευχή του πατέρα μου.

Όταν ξεκίνησε ο πόλεμος με τον Μουσολίνι, με στρατολόγησαν για να προσφέρω τις γνώσεις μου στους πολεμιστές μας που άπιστεκόταν στον Ίταλο δικτάτορα και με έστειλαν για μια περίοδο σε μία μονάδα κοντά στο Δυρράχιο. Ένιωθα περήφανος στην αρχή, αλλά εκείνα τα πράγματα που αντίκρισαν τα μάτια μου με είχαν κάνει να χάσω τον ύπνο μου. Κάποιοι μου έλεγαν πως τα βράδια έκλαιγα αλλά δε θυμόμουν ποτέ τίποτα το πρωί.

Εκείνη την εποχή άρχισα να άμφιβάλλω για κείνες τις Κυριακές στην εκκλησία με τη μάνα και τον πατέρα μου. Όσο περνούσε ο καιρός, σταμάτησα να προσεύχομαι. Πού ήταν ο Θεός να ακούσει τις κραυγές των έτοιμοθάντων; Άν δεν άκουγε αυτούς, πως θα μπορούσε να ακούσει την προσευχή μου; Σταμάτησα να προσεύχομαι και για τη μάνα μου και τον πατέρα μου, παρ' όλο που είχα όρκιστεί να μη τὸ άμελήσω ποτέ. Άρχισα να ξεχνάω, και τὸ μόνο που είχε μείνει από αυτούς ήταν τὸ ρολόι που μου είχε δώσει ο πατέρας μου. Όταν κάποια στιγμή μου έσπασε κι αυτό, ήταν να σάν να είχα γίνει ένας άλλος άνθρωπος, γνωστικός και χωρίς τις πλάνες του Θεού.

Η γυναίκα μου πέθανε τὸν χειμώνα του 41 στην Άθήνα, μαζί με τὸσους

άλλους. Όταν τελείωσε ο πόλεμος, δεν υπήρχε τίποτα που να μέ κρατάει στην Ελλάδα, και έφυγα μετανάστης στη Γερμανία. Έκλαιγα όταν έφευγα. Πολεμούσα τόσα χρόνια τὸν Γερμανὸ και τώρα πήγαινα να δουλέψω γι' αυτούς. Σκληροὶ άνθρωποι οὐ Γερμανοὶ, άγέλαστοι. Δὲν ήθελαν ποτέ να κάνουν φίλους, ήθελαν μόνο τὰ χέρια μας. Όμως δούλεψα σκληρὰ και κέρδισα τὸν σεβασμὸ τους, και πρόκοψα. Έγινα γνωστὸς χειρουργος, και μετὰ διευθυντὴς σε μεγάλο νοσοκομείο στο Μόναχο. Δὲ ξαναπαντρεύτηκα ποτέ όμως. Μου έλειπε πάντα ο τόπος μου, οὐ άνθρωποι, πάντα πρόσχαροι και με φιλότιμο, έτοιμοι να σε βοηθήσουν. Ο Γερμανὸς δὲν ήξερε από τέτοια.

Κάποια στιγμή επέστρεψα στὸν τόπο μου για λίγες μέρες. Ήταν καλοκαίρι και τὰ πανηγύρια έδιναν και έπαιρναν σε όλα τὰ χωριά. Ένιωσα σάν να μην είχα φύγει ποτέ. Μόνο τὸ πατρικό μου ήταν σε κακὰ χάλια, διαλυμένο και έρημωμένο. Είχα κάνει περιουσία στην Γερμανία, τὰ λεφτὰ δε μου έλειπαν και ξόδεψα άρκετὰ για να τὸ φτιάξω ὅπως τὸ θυμόμουν.

Μια μέρα περπατούσα μέσα στην πόλη και βρέθηκα μπροστὰ στην εκκλησία του Άγίου Βασιλείου. Σάν να θυμήθηκα τις δύσκολες εποχές τῆς νιότης μου, θέλησα να μπῶ μέσα, παρ' ὅλο που δὲν είχα τὴν άνάγκη να προσευχηθῶ. Ήμουν άπιστος πιά. Προχώρησα και είδα κάποιον παπὰ να κάθεται ὄρθιος μπροστὰ στην Άγία Τράπεζα. Μόλις με είδε μου χαμογέλασε και ήρθε πρὸς τὸ μέρος μου.

Ἐγὼ ἔνιωσα ἄβολα καὶ θέλησα νὰ φύγω ἀλλὰ ντράπηκα καὶ δὲ τὸ ἔκανα. Ἄρχισε νὰ μοῦ μιλάει.

-Ἰηρθε νὰ προσευχηθεῖς; μοῦ εἶπε.

Δὲν ἤξερα τί νὰ τοῦ πῶ ἀλλὰ σὰν νὰ μὲ ὤθησε ὁ διάβολος, τοῦ ἀπάντησα “Δὲ πιστεύω σ’ αὐτὰ παπά”.

Μὲ κοίταξε καὶ χαμογέλασε. “Ὅλοι μας εἴμαστε παιδιὰ τοῦ Θεοῦ” μοῦ εἶπε “καὶ ὅλοι μας ἔχουμε τὸν Χριστὸ ποὺ μᾶς καθοδηγεῖ”.

-“Ὅχι ἐγὼ”, τοῦ ἀπάντησα. “Ἐγὼ ξέρω πὼς δὲν ὑπάρχει Θεός”. Βλασφημοῦσα μέσα στὸν Ἱερό Χώρο σὰν νὰ μὲ καθοδηγοῦσε μιὰ διαβολικὴ φωνή. Νόμισα πὼς ὁ παπὰς θὰ μὲ ἔδιωχνε ἀλλὰ ἀντὶ γι’ αὐτὸ συνέχισε νὰ χαμογελάει καὶ νὰ μοῦ μιλάει.

-“Ὅμως βαπτίστηκες Χριστιανός. Γιατί τὸν ξέχασες; Γιατί τὸν ἀπέρριψες”;

-“Ἦμουν στὸν πόλεμο παπά”, τοῦ εἶπα. “Νέα παιδιὰ πέθαιναν ἀπὸ τίς σφαῖρες καὶ τὸ κρῦο. Προσεύχονταν στὸ Θεὸ κάθε μέρα, καὶ γὼ μαζί τους, καὶ ὁ Θεὸς δὲν βοήθησε ποτέ, δὲν ἀπάντησε κἄν. Εἶμαι ἄνθρωπος σπουδαγμένος, καὶ ξέρω πὼς ἂν κάτι δὲ τὸ βλέπεις, σίγουρα δὲν ὑπάρχει”. Ὁ παπὰς μοῦ ἀποκρίθηκε. “Αὐτὴ τὴ στιγμή πὼς ζεῖς; Ἄκοῦς τὴν καρδιά σου νὰ χτυπάει”;

Δὲν ἤξερα τί νὰ τοῦ πῶ καὶ συνέχισε. “Μερικὲς φορὲς τὰ πράγματα τὰ καθημερινὰ εἶναι τόσο σημαντικά, ἀλλὰ ἐμεῖς δὲ τοὺς δίνουμε καμία σημασία. Ἡ καρδιά σου χτυπάει, καὶ αὐτὸ εἶναι χάρη στὸν ἀέρα ποὺ ἀναπνέεις. Ὅπως εἶπες εἶσαι σπουδαγμένος ἄνθρωπος, καὶ τὸ ξέρεις”.

Ἐμεῖνα ἄφωνος ἀπ’ τὴν ἀπόκρισή του. Δὲ σταμάτησε ἐκεῖ: “Ὁ ἀέρας ποὺ ἀναπνέεις εἶναι ἡ ζωὴ, ὅμως ποτὲ δὲ τὸν βλέπεις, κι ὅμως ξέρεις πὼς εἶναι ἐκεῖ, γιὰ σένα καὶ γιὰ ὅλους μας. Ἐτσι εἶναι κι ὁ Θεὸς μας, ζωοδόχος καὶ ἄπειρος. Μᾶς δίνει κουράγιο, μᾶς περιτριγυρίζει σὲ κάθε μας στιγμή. Κι ὅπως τὰ βράδια, καθὼς ξαπλώνεις στὸ κρεβάτι σου μετὰ ἀπὸ μιὰ κουραστικὴ μέρα, μπορεῖς νὰ ἀκούσεις τὸν χτύπο τῆς καρδιάς σου πιὸ καθαρά, ἔτσι εἶναι κι ἡ προσευχή. Μπορεῖς νὰ δεῖς καὶ νὰ ἀκούσεις, ἀρκεῖ νὰ ξέρεις πὼς νὰ ζητήσεις”.

Σάστισα. Ξαφνικὰ ἔνιωσα πὼς ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια μου μακριὰ ἀπὸ τὸ Θεὸ μὲ εἶχαν ὀδηγήσει μακριὰ ἀπὸ τὸ μονοπάτι τῆς ἀλήθειάς Του. Ἦθελα νὰ δακρῦσω ἀλλὰ συγκρατήθηκα γιατί ἐκείνη ἡ ὀρατὴ δύναμη μὲ παρακινούσε νὰ ἀντισταθῶ.

-“Παπά, δὲ ξέρω ἂν εἶναι αὐτὰ τὰ πράγματα ὅπως τὰ λές. Πάντα προσευχόμουν στὸ Θεὸ μας, κι μόνο δυσκολίες καὶ κακὰ γνώρισα σ’ αὐτὴ τὴ ζωὴ. Ἐφυγα στὰ ξένα, ἔζησα ἀνάμεσα σὲ κακοὺς καὶ μοχθηροὺς ἀνθρώπους, καὶ ποτὲ δὲν ἔνιωσα τὴν ἀγάπη Του”.

-“Ἐτσι καὶ ὁ Γιὸς Του”, μοῦ εἶπε. “Ἰηρθε στὸν κόσμον μας, ἔζησε ἀνάμεσα σὲ ἁμαρτωλοὺς καὶ ἐξιλέωσε τὸν ἄνθρωπο μὲ τὸ Πάθος Του”. Ἀνατρίχιασα στὸ ἄκουσμα τῶν λόγων του καὶ δὲν εἶχα λέξεις νὰ τοῦ πῶ. Ὅμως αὐτὸς εἶχε πολλὰς ἀκόμη. “Ὁ Ῥωμιὸς εἶναι καταδικασμένος νὰ ὑποφέρει, γιατί τὸν φθοноῦν ἐκεῖνοι ποὺ ξέρουν πὼς δὲ μποροῦν ποτὲ νὰ τὸν φτάσουν. Μᾶς ξενίτεψαν γιὰ νὰ μᾶς καταστρέψουν”.

ψουν και δὲ τὰ κατάφεραν. Θὰ τὸ ξανακάνουν πάλι σὲ πολλὰ χρόνια ἀπὸ τώρα. Θὰ προσπαθήσουν νὰ μᾶς διαβάλουν, νὰ μᾶς μολύνουν. Θὰ προσπαθήσουν νὰ μᾶς χωρίσουν, νὰβάλουν τὸν ἀδερφὸ ἐναντίον ἀδερφοῦ ξανά. Αὐτὸ θὰ προσπαθοῦν νὰ τὸ κάνουν γιὰ πολλὰ χρόνια ἀκόμα, καὶ κάποια στιγμή σχεδὸν θὰ τὸ καταφέρουν”.

Ξαφνιάστηκα μὲ τὰ λόγια του. Μιλοῦσε σὰν τοὺς τρελλοὺς τοῦ χωριοῦ ποὺ βλέπουν τὸ τέλος τοῦ κόσμου καὶ τὰ πράγματα τοῦ μέλλοντος. Τὰ λόγια του ἄρχισαν νὰ χάνουν τὴν ἀξία τους.

-“Παπά, καὶ σὺ ποὺ τὰ ξέρεις αὐτά; Μὴ μοὺ πεῖς πὼς στὰ εἶπε ὁ Θεός, γιατί ξέρω κι ἄλλους τέτοιους”.

Μοὺ χαμογέλασε καὶ δὲν ἀπάντησε. “Ἡ ἔλλειψη πίστεως, στὸ Ἔθνος καὶ στὸ Θεὸ εἶναι αὐτὸ ποὺ θὰ μᾶς ὀδηγήσει ἐκεῖ. Ἡ ἔλλειψη τῆς δικῆς σου πίστεως καὶ ὄλων αὐτῶν ποὺ θὰ ἀκολουθήσουν. Ὅμως εἴμαστε Ἕλληνες καὶ ἂν καὶ χάνουμε συχνά τὸ δρόμο μας, πάντα ἐπιστρέφουμε σ’ αὐτόν. Ἐσὺ θὰ ἐπιστρέψεις σ’ αὐτόν. Οἱ μελλοντικὲς γενεὲς θὰ ἐπιστρέψουν σ’ αὐτόν. Θὰ ἔρθει ἢ παρακμή, ἢ ἀπαξίωση.

“Ὅμως θὰ βρεθοῦν ἐκεῖνοι οἱ Ἕλληνες, ποὺ θὰβάλουν τὰ πράγματα στὴ σειρά. Ἕλληνες ποὺ δὲν ξέχασαν ποτὲ τὴν Πατρίδα τους, τὴν Σημαία τους, τὴ Σημαία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, αὐτὴ ποὺ κυματίζει περήφανα στὰ χῶματα τὰ ματωμένα ἀπὸ τὸ αἷμα αὐτῶν ποὺ τὴν προστάτεψαν. Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι θὰ χλευαστοῦν, θὰ κυνηγηθοῦν, θὰ φυλακιστοῦν. Ὅμως στὸ τέλος θὰ θριαμβεύσουν, γιατί αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι

εἶναι ἡ Ἑλλάδα μας, καὶ ὅτι εἶναι ἐλληνικὸ εἶναι καταδικασμένο νὰ εἶναι αἰώνιο”.

Εἶχα συγκλονιστεῖ τόσο πολὺ ποὺ δὲ μπόρεσα νὰ κρατηθῶ καὶ βγήκα τρέχοντας ἀπὸ τὴν ἐκκλησία. Ἐνίωσα τὸν καθαρὸ ἀέρα νὰ χτυπάει στὸ πρόσωπό μου καὶ ἄρχισα νὰ ἀνακτῶ τὰ λογικά μου. Ἐκανα νὰ φύγω, ἀλλὰ τότε ἐνίωσα ἄσχημα γιὰ τὸν παπά. Τρελλὸς ἢ ὄχι, ἦταν ἕνας γέροντας καὶ θὰ ἔπρεπε νὰ τὸν χαιρετίσω τουλάχιστον πρὶν φύγω. Ξαναμπήκα στὴν ἐκκλησία, δὲν ἦταν κανένας ἐκεῖ, ὅμως ἤμουν σίγουρος πὼς ὁ παπὰς δὲν εἶχε βγεῖ.

Πλησίασα πρὸς τὴν Ἁγία Τράπεζα καὶ εἶδα πάνω της κάτι νὰ γυαλίζει. Πλησίασα καὶ τὰ δάκρυα ἄρχισαν νὰ τρέχουν ἀπὸ τὰ μάτια μου. Ἦταν τὸ ρολοῖ τοῦ πατέρα μου, μόνο ποὺ δὲν ἦταν σπασμένο ἀλλὰ δούλευε ὅπως τότε ποὺ μοὺ τὸ εἶχε πρωτοδώσει. Κάθισα στὸ σκαλοπάτι τοῦ Ἱεροῦ καὶ ἔκλαιγα γιὰ ὤρες, προσευχόμενος στὸν Θεὸ νὰ μὲ συγχωρήσει γιὰ τὶς ἁμαρτίες μου.

Ἐφυγα ξανά γιὰ τὴ Γερμανία, ἀλλὰ πάντα μὲ ἔτρωγε μέσα μου τὸ σαράκι νὰ πῶ τὴν ἱστορία. Λίγοι θὰ μὲ πιστέψουν, καὶ κινδυνεύω νὰ γίνω τὸ θέμα χλεύης ὄλων ἐκείνων ποὺ σὰν ἐμένα κάποτε, ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ τὸ δρόμο Του. Ὅμως πιστεύω τὰ λόγια τοῦ παπᾶ, ὅποιος κι ἂν ἦταν αὐτός. Πὼς θὰ ἔρθει ἡ ὥρα καὶ ἡ στιγμή ποὺ ὁ δρόμος τοῦ Θεοῦ θὰ εἶναι πιὰ φανερός σὲ ὄλους, ὅπως φανερώθηκε σὲ μένα ἐκείνη τὴ μέρα, τὴ σπουδαιότερη μέρα τῆς ζωῆς μου.

Ἀπὸ τὴν πέννα τῶν ἀναγνωστῶν μας

Χριστουγεννιάτικες διαφημίσεις

Ὅσο πλησιάζουν οἱ γιορτές, τόσο καὶ πληθαίνουν οἱ διαφημίσεις πὸν ἀπευθύνονται σὲ μικροὺς καὶ μεγάλους. Λὲς καὶ τὸ ἐνδιαφέρον ὄλων μας πρέπει νὰ εἶναι στραμμένο, στὸ τί θὰ φᾶμε, τί θὰ πιοῦμε καὶ πὼς θὰ ντυθοῦμε τὶς γιορτινὲς μέρες, ἀφοῦ τὸ παγκόσμιο πνεῦμα φροντίζει νὰ μᾶς ἐπενδύει μὲ τὸ κατάλληλο ντεκόρ. Ἔτσι μᾶς θέλουν νὰ ταιριάζουμε στὴ Χριστουγεννιάτικη ἀτμόσφαιρα δίκην στραῶν, χρυσαφένιων μπαλονιῶν καὶ γιατί ὄχι καὶ πολύχρωμων πυροτεχνημάτων. Κι ὅλα αὐτά, μὴ τυχὸν καὶ διανοηθεῖ κανεὶς νὰ πλησιάσει τὴ φάτνη καὶ ὅλα τὰ περὶ αὐτῆς γεγονότα, μὲ ἄλλη διάθεση, μὲ ἄλλη ὀπτική γωνία, πράγματα δηλαδὴ πὸν παραπέμπουν στὸ ἀληθινὸ νόημα τῶν Χριστουγέννων.

σκαλοῦν σὲ προσκύνηση τοῦ Θεοῦ ἀνθρώπου μὲ ταπείνωση καὶ μετάνοια; Τί καὶ ἂν οἱ σημερινοὶ «βοσκοὶ» ξαγρυπνοῦν φυλάγοντας τὴν ποιμνὴ τοῦ Θεοῦ καὶ φωνάζουν ἐπίμονα νὰ δοῦμε καὶ μεῖς τὸ Θεῖο βρέφος; Τί καὶ ἂν οἱ σύγχρονοι «μάγοι» κινοῦν καὶ παρακινοῦν ὅλους νὰ βροῦμε τὸ Μεσσία; Καὶ τότε, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ὅλα αὐτὰ ἔγιναν ἀθόρυβα. Τώρα ὁμως πὸν ξέρουμε, δὲν ἔχουμε καμιὰ δικαιολογία!

Οἱ διαφημίσεις βομβαρδίζουν ἀνεξέλεγκτα, παντοῦ καὶ μὲ μεγάλη ἐμβέλεια μήπως καὶ ξεφύγει ἔστω καὶ γιὰ λίγο ὁ στόχος. Τὰ διαφημιζόμενα προϊόντα ἀφοροῦν τὸν ἔκλυτο καταναλωτισμὸ μας καὶ δὲ λογαριάζουν τὰ βαλάντια τῶν πτωχῶν, γιατί ἀφ' ἐνὸς μὲν ὅσοι τ'ἀγοράζουν νιώθουν «εὐτυχεῖς...καὶ ἱκανοποιημένοι (ἀκολουθοῦν τὴ μόδα) ἀφ' ἑτέρου οἱ μὴ ἔχοντες δυνατότητα ἀγορᾶς, αἰσθάνονται ὑποδεέστεροι, ἐλλιπεῖς καὶ ἀδίκημένοι». Καὶ στὴν

πρώτη περίπτωση δημιουργείται ένα δυσάρεστο κενό (ή ψυχή δέν ωφελείται από υλικά αγαθά), και στη δεύτερη περίπτωση έχουμε ανθρώπους ράκη με πάλλουσα γιορτινή δυσαρέσκεια. Όμως και στις δύο εκδοχές τὰ άτομα ξεμωραίνουν από τὸ ἀληθινὸ νόημα τῶν γιορτῶν καὶ ἀπαντοῦν θετικὰ στὴν ὑπουλη πρόσκληση τῶν πάντα κερδισμένων Μ.Μ.Ε. γιὰ θεατρινίστικες «Χριστιανικὲς» παραστάσεις.

Αὐτὸ πὸν εἶναι ἄκρως ἐπικίνδυνο εἶναι τὸ ὅτι ἡ βλάβη προκαλεῖται ὄχι μόνο στοὺς μεγάλους ἀλλὰ καὶ στὰ μικρὰ παιδιὰ ἀφοῦ γι' αὐτὰ οἱ διαφημίσεις λειτουργοῦν ὡς πρότυπο κοινωνικῆς ἐπιβίωσης. Μάλιστα πολλὲς ἀπ' αὐτὲς χρησιμοποιοῦν ὡς ἠθοποι-

οὺς, παιδιά, γιατί αὐτὰ συγκινοῦν περισσότερο, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ θυμίσουν σὲ μᾶς τοὺς μεγάλους τὸ «παιδί» πὸν κρύβουμε μέσα μας. Σ' αὐτὸ τὸ «παιδί» ἄλλωστε ἀπευθύνονται τὰ πιὸ πολλὰ σπὸτ καὶ μάλιστα τὸν τρόπο «ἀναδεικνύουν καὶ ἐνθαρρύνουν τὶς μὴ ὀρθολογικὲς, τὶς ἀυθόρμητες καὶ παιγνιώδεις σχέσεις μας μὲ τὰ πράγματα καὶ τοὺς ἀνθρώπους». (Κλ. Ναυρίδης καθ. Κοινωνικῆς Ψυχολογίας).

«Ὅσοι πιστοί», ἄς προσέλθουμε μὲ φόβο, πίστη καὶ σεβασμὸ στὸ θεῖο Παιδί, πὸν εὐεργετεῖ καὶ χαρίζει δῶρα ἀνέξοδα, ἀκίνδυνα, ἀληθινὰ ἀγαπητικά.

Διαμάντω Τσοσунίδου

ΑΠΟΨΕΙΣ-ΣΧΟΛΙΑ

ΣΤΗΝ

ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑ

Ἡ προσκόλληση μπροστά στις ὀθόνες
κατάρρα ἢ εὐχή;

Γράφει
ὁ Παναγιώτης Μυργιώτης

Διαβάσαμε στὸν τύπο ὅτι ἕνας πατέρας στὴν Ἀμερικὴ βρῆκε τὸν 17 ἐτῶν υἱὸ του νεκρὸ μπροστά σὲ μιὰ ὀθόνη ἑνὸς ὑπολογιστῆ. Ἡ αἰτία τοῦ θανάτου του ἦ ὑπερβολικὴ χρῆση τοῦ ὑπολογιστῆ. Τὸ παιδί συνδεδεμένο ψυχολογικά μὲ τὴν ὀθόνη ἀρκετὲς ὥρες καθόταν μπροστά στὴν ὀθόνη καὶ ἔπαιζε. Ἀλήθεια τί παιγνίδι μπορεῖ νὰ γίνεи μπροστά σὲ μιὰ ὀθόνη; Ὁ νεαρὸς δὲν ἄφησε τὴν καρέκλα γιὰ πολλὲς ὥρες καὶ αὐτὸ δὲν ἔγινε γιὰ πρώτη φορὰ. Συνέβαινε τακτικά. Ὁ πατέρας εἶχε ἐντοπίσει τὸ πρόβλημα καὶ εἶχε πάει τὸ παιδί του σὲ ειδικούς. Ἡ διαπίστωση ἦταν ὅτι εἶχε ἐξάρτηση ἀπὸ τὸν ὑπολογιστῆ. Ἔπρεπε νὰ ἀπαλλαγεῖ ἀπὸ τὴν ἐξάρτηση αὐτὴ ὅπως ὁ καπνιστὴς ἀπὸ τὴν νικοτίνη ἢ ὁ ἀλκοολικός ἀπὸ τὸ οἰνόπνευμα.

Ἡ εἶδηση μὲ συγκλόνησε ἂν καὶ τὸ παιδί μου ἦταν ἐντελῶς ἄγνωστο. Τὸ πρόβλημα δὲν κτύπησε τὴν πόρτα

τοῦ σπιτιοῦ μου μέχρι σήμερα. Αὔριο τί γίνεται; Μήπως κτύπησε τὴν πόρτα κάποιου ἀδελφοῦ καὶ παραμονεύει νὰ βρεῖ ρωγμὴ γιὰ νὰ εἰσέλθει στὸ σπιτικό μας; Τὰ ἐρωτήματα εἶναι σήμερα, μᾶλλον, ρητορικά. Στὸ ἄμεσο μέλλον θὰ εἶναι μιὰ πραγματικότητα.

Πολλοὶ γονεῖς ἔχουμε τὴν λανθασμένη ἐντύπωση ὅτι τὸ παιδί μας εἶναι ἀσφαλὲς πού βρῖσκεται μέσα στὸ σπίτι καὶ “παίζει” σὲ μιὰ ὀθόνη. Στὴν περίπτωση αὐτὴ δὲν κινδυνεύει νὰ τὸ πατήσει κάποιον διερχόμενο αὐτοκίνητο καὶ νὰ τοῦ προκαλέσει σωματικὲς βλάβες. Μήπως τὰ τραύματα πού θὰ μπορούσε νὰ τοῦ προξενήσει ἢ πολὺ ὠρη καὶ ἀνεξέλεγκτη χρῆση τῆς ὀθόνης εἶναι πιὸ βαθεῖα καὶ λιγότερο ἰάσιμα; Ἐλέγχουμε τὰ παιγνίδια πού παίζει; Πολλὰ παιχνίδια ἔχουν ὀδηγήσει πολλοὺς σὲ ἀποπειρες αὐτοκτονίας ἢ σὲ δίκτυα μαστροπῶν καὶ παιδοφίλων ἢ ἀκόμη σὲ

ἀπαγωγές και ἐξαφανίσεις, κυρίως, μικρῶν παιδιῶν. Κυκλοφοροῦν στὸ διαδίκτυο “παιχνίδια” τὰ ὅποια εἶναι βουτηγμένα μέσα σὲ αἷμα, φόνους (εἰκονικοῦς) και μὲ μεγάλη ποσότητα βίας.

Τί εἰσπράττει τὸ ἀγγελούδι μας “παίζοντας” τέτοια παιχνίδια; Μήπως ἡ ἀθῶα παιδικὴ ψυχὴ γεμίζει μὲ βία, σκληρότητα και ἀπανθρωπιά; Ὁ ψυχικὸς κόσμος του ἀναπτύσσεται φυσιολογικά; Λαμβάνει βραβεῖα σκοτώνοντας ἀνθρώπους και ἐθίζεται στὴ βία, στὸ φόνο και ἐκπαιδεύεται νὰ περιφρονεῖ τὴν ἀνθρώπινη ζωὴ και τὸν συνάνθρωπο. Τὸν ἐνδιαφέρει νὰ λάβει τὸ δῶρο ποὺ μπορεῖ νὰ εἶναι ρεκόρ πόντων ἢ ἐνὸς ἀνώτερου ἐπιπέδου.

Τὸ ναρκωτικὸ τῆς ὁποιας ὀθόνης εἶναι πολὺ ἰσχυρό. Μᾶς καθηλώνει ὅλους, μᾶς τραβά ὅπως κάθε κακό. Ἀπαιτεῖται προσοχὴ μεγάλη. Πολλοὶ νέοι ξενοχτοῦν βλέποντας ταινίες ἢ ἀσχολοῦνται μὲ πράγματα ἄσχετα και ἐπιβλαβῆ γιὰ τὴν σωματικὴ ἀλλὰ και τὴν ψυχικὴ υἰγεία. Καταφεύγουν

μετὰ σὲ ψυχιάτρους και σὲ ψυχολόγους γιὰ νὰ ἀπαγκιστρωθοῦν ἀπὸ τὴν ἔλξη τῆς ὀθόνης. Νὰ βροῦν τὴν ἰσορροπία τους, νὰ ἀσχοληθοῦν μὲ ἄλλα πράγματα χρήσιμα και ψυχικὰ ὠφέλιμα.

Ἐμεῖς οἱ μεγάλοι, γονεῖς, παπποῦδες, γιαγιάδες νὰ ἀφήσουμε γιὰ λίγο τίς ὁποιες ἄλλες ἔγνοιες και μέριμνες και νὰ ἀσχοληθοῦμε μὲ τὰ παιδιὰ και τὰ ἐγγόνια μας. Δὲν τὰ φέραμε στὸν κόσμο γιὰ νὰ τὰ προσφέρουμε βορὰ στὸν κάθε ἐπιτήδειο. Νὰ φροντίσουμε και τὴν ψυχὴ τους και ὄχι μόνο τὸ φθαρτὸ σῶμα. Νὰ δημιουργήσουμε υἰγιεῖς βάσεις γιὰ νὰ ἀναπτύξουν ἀντισώματα ἐνάντια στὶς ψυχοφθόρες δυνάμεις τοῦ κόσμου τούτου. Οἱ δυνάμεις τοῦ σκότους και τῆς παρανομίας παραμονεύουν. Ἄς γίνουμε προμηθεῖς και ἐπιμηθεῖς. Νὰ προλαμβάνουμε τὸ κακό και ὄχι νὰ τὸ θεραπεύουμε. Νὰ βάλουμε τὴν φωτεινὴ πλευρὰ τῆς ὀθόνης στὴ ζωὴ μας και ὄχι τὴν σκοτεινὴ.

Από τις δραστηριότητές μας

Προσκυνήματα σέ μοναστήρια τῆς Μακεδονίας μας

Ὅσα καί ἂν ἔχεις διαβάσει, ὅσα καί ἂν ἔχεις ἀκούσει, σέ καμία περίπτωση δέν μποροῦν νά συγκριθοῦν μέ τήν ἐμπειρία μιᾶς ἐπίσκεψης στίς ὁμορφες πλαγιές τοῦ ὄρους Πάικου καί στά Μοναστήρια του.

Μᾶς ἀξίωσε ὁ Θεός νά τά ἐπισκεφτοῦμε τήν Κυριακή 13 Ὀκτωβρίου στό ξεκίνημα τοῦ νέου ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους. Πρώτη μας ἐπιλογή τό **μοναστήρι τοῦ Ὁσίου Νικοδήμου τοῦ Ἁγιορείτου** κοντά στό χωριό Πεντάλοφος. Τό μοναστήρι εἶναι μετόχι τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σίμωνος Πέτρας Ἁγίου Ὅρους. Μετά τήν Θ.Λειτουργία, μέσα σέ κλίμα ἀδελφοσύνης, φιλοξενηθήκαμε στό ἀρχονταρίκι τῆς Μονῆς συνειδητοποιώντας τό μεγάλο πνευματικό ἔργο πού ἐπιτελεῖ ἡ μοναστική ἀδελφότητα στήν περιοχή. Ἕνα τεράστιο παράδειγμα πρὸς μίμηση γιά ὅλους μας.

Ὁ ἐπόμενός μας σταθμός ἡ **1. Μονή τοῦ Ἁγ. Ραφαήλ, Νικολάου καί Εἰρήνης** πού βρίσκεται πάνω ἀπό τό χωριό Γρίβα καί σέ ἀπόσταση 7 χιλ. ἀπό τή Γουμένισσα. Ἔχει θέα τήν κοιλάδα τοῦ Ἄξιου. Ὁ ἡγούμενος τῆς Μονῆς, Ἀρχιμανδρι-

1. Μονή Ὁσίου Νικοδήμου Ἁγιορείτου

1. Μονή Ἁγ. Ραφαήλ, Νικολάου καί Εἰρήνης

της Βησσαρίωνας, μᾶς μίλησε γιά τούς νεοφανεῖς Ἁγίους καί τό ιστορικό τοῦ μοναστηριοῦ.

Συνεχίσαμε τήν διαδρομή μας ἀπό τήν πλευρά τοῦ Κιλκίς πρὸς τήν Ἀριδαία καί τόν Ἀρχάγγελο Πέλλας περνώντας ἀπό τή Γουμένισσα, μιά γραφική

*Ἱερά Μονή
Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ*

Ἱ.Μ. Ἀγίου Ἀθανασίου Σφηνίτσας

Ἱ. Μονή Ἁγίας Κυριακῆς

κωμόπολη, χτισμένη στους πρόποδες τοῦ βουνοῦ. Τό **μοναστήρι τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ** εἶναι ὁ τελευταῖος σταθμός τοῦ Ν. Πέλλας πρὸς τό Ν. Κιλκίς. Δεσπόζει πανοραμικά τοῦ κάμπου τῆς Ἀλμωπίας, ἀποτελεῖ φάρο πνευματικό τῶν ἐλάχιστων κατοίκων τῆς περιοχῆς. Φύγαμε ἐπιστρέφοντας στήν πόλη μας γεμάτοι λογισμούς εὐγνωμοσύνης.

Τό ἐπόμενο προσκύνημα πραγματοποιήθηκε τήν Κυριακή 17 Νοεμβρίου στίς γυναικεῖς **Ἱ. Μονές Ἁγίου Ἀθανασίου Σφηνίτσας Ἀγκαθιάς** καί στήν **Ἁγία Κυριακή στό Λουτρό Ἡμαθίας**. Πρώτη μας ἐπιλογή ἡ Ἱ. Μονή τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου. Μετά τήν Θεία λειτουργία καί τήν φιλοξενία στό Ἀρχονταρῖκι ἀπό τίς ἀδελφές καί διακόνισσες τῆς Μονῆς, ἀναχωρήσαμε γιά τήν Ἱερά Μονή τῆς Ἁγίας Κυριακῆς στό Λουτρό Ἡμαθίας. "Ἐνα ξεχωριστό μοναστήρι μᾶς περίμενε ἐδῶ. Ἀπολαύσαμε πλούσια τήν ἀγάπη καί τήν φιλοξενία τῶν ἀδελφῶν τῆς μονῆς, οἱ ὁποῖες ἐδῶ καί χρόνια, ἄνοιξαν τήν ἀγκαλιά τους καί δέχθηκαν στό κοινόβιό τους τίς κατατρεγμένες ἀδελφές μοναχές ἀπό τή Συρία.

